

PARTİNİN SESİ

Sayı:93
Kasım
2017

MARKSİST LENİNİST KOMÜNİST PARTİ MERKEZ YAYIN ORGANI

Onurun, Umudun Ve Adanışın Öncüleriyle Görüşme

Bu sayımızı ölümsüzlerimiz hazırladı.

Onlar, onursuzluğa, insanın insana kulluğuna, bencilliğe, sınıflar ve özel mülkiyet dünyasıyla bağlı adaletsizliklere, işçi ve emekçilerin açlığın, yoksulluğun, işsizliğin pençesinde kıvrandırılmasına, cinsiyetlerin ve dillerin eşitsizliğine, hayatların çölleştirilmesine, bilimin, teknolojinin insana ve doğaya çevrilmiş bir namluya dönüştürülmesine karşı sonuna kadar savaştılar. Can bedeli bir kavgaya atılmalarına yol açan değerlerden asla kuşkuya düşmediler, asla pişmanlık duymadılar.

Doğum tarihleri, devrimcilik yaşları, deneyleri, üstlendikleri sorumluluklar eşit değildi.

Öncü irade olmakta, feda ruhunda ve ölümsüzlükte eşitlendiler.

Kuşkusuz hiçbirisi ölümün peşine düşmemişti. Hepsi de yaşam doluydular. İşçi sınıfı ve ezilenlerin kurtuluşu kavgasıyla sınıksız kaynaşmış düşleri, hasretleri vardı. Yine de, ölüme uzak durmadılar. Değişik koşullarda, uçurum boylarından kendilerine bir yer seçtiler. Mutluluklarını bu seçimlerinde ürettiler.

Yüreklerimizi dolduracak, bilincimizi elden geçirecek olan onların kelimeleridir. O kelimelerin her biri, kendini tekrar eden, yenilenme niteliğini yitirmiş, hayal gücü ve devrimci atılım ruhunu körelten memurvari devrimcilik tarzından, aile prangası ve "uzun ömür" tutkusu dahil, esaretin her biçiminden kopuşarak sonsuzluk hakkı kazandı. O nedenle müthiş yalın, müthiş güçlüdür. Ve o nedenle devrimci vicdanın sırat köprüsüdür. Partinin Sesi'nin elinizdeki sayısı, devrimcilik yaşı, cinsiyeti, sorumluluk düzeyi, bugüne kadarki pratiği ne olursa olsun, tüm komünist devrimcileri ölümsüzlerimizle buluşmaya, görüşmeye çağırıyor. Gündem, kendi devrimciliğimizdir. Ölümsüzlerimizin gelişkin niteliklerinden, zayıflıklarından, sınırlarını aşma hamlelerinden, yenilenme iradelerinden, devrimci tutkularını eğitme biçimlerinden, kısacası "iç" ideolojik mücadele tarzlarından öğrenmek ve öğrendiklerimizi kendi değişimimizi örgütleme gücüne dönüştürmek olanak ve sorumluluğuyla yüz yüzeyiz.

"Boşalan nöbet yerlerini doldurma" ve savaşımı birkaç misli yükseltme görevinin korkunç yakıcı bir hal aldığı günümüzde, bu "olanak ve sorumluluğu" değerlendirme, ölümsüzlerimizin çağrılılarıyla ilişkilendirme tarzımız, devrimciliğimizin sınırlarının en şaşmaz ölçüsü olacaktır.

"Döndüğümde Alanımda Güçlü Bir Fırtına Estireceğim"

Yılmaz Selçuk
(Özgür Rênas)
10 Aralık 2010

Eğitim alanına gelişimin bende yarattığı ilk değişim güvenlik anlayışı oldu.

Güvenliği ne kadar basit ele aldığımı ve aslında güvenli çalışmanın ne kadar önemli olduğunu gördüm ilk tartışmada. Daha sonrası ise her anlamda tam bir yüzleşme, hesaplaşma ve değişim oldu diyebilirim.

Strateji-taktiğin önemi, güncelleştirilmesi ve benim bunun ne kadar bilincinde olduğumu, bunu ne kadar hayatta uyguladığımı görmek, bundan sonrası için bende bir sıçrama yaratacaktır. 4. Kongre'nin kararlarının tek tek, ayrı ayrı tartışılması, her konu üzerine ayrı ayrı yoğunlaşmamı ve bu kararları daha hızlı bilince çıkarıp özümsememi sağladı. Örgüt fikrinde belli bir kafa açıklığı olmasına rağmen, sorunu tüm boyutlarıyla kavrayamadığımı gördüm ve bir örgütün aslında hem birey için hem de sosyalizm mücadelesi için ne kadar vazgeçilmez olduğu açığa çıktı. Örgütün, bundan sonraki mücadele yaşamımda önemli bir sıçrama tahtası olacağını düşünüyorum.

Buradaki tartışmalarda, bir komünist bireyin nasıl şekillenmesi gerektiğini, kendi gelişimini nereden yönetmesi gerektiğini ve sınırlara hapsolmamanın, "zincirleri kırmanın" devrimci gelişimde oynadığı rolü görmek benim için önemli noktalardan birisidir. Bir diğer önemli unsur ise kolektif bir ortamda yaşamak, yoldaşça paylaşımı yaşamak olmuştur. Bunun kişiye kattığı duyguları ifade etmek çok kolay olmasa gerek, ben de ifade edemiyorum. İçeriye girdiğimiz ilk andan itibaren zamanı planlamak, sanırım bende bir plan geleneğine dönüşecektir ve bu, yaşamımı disipline etmede önemli bir alışkanlık olacaktır.

Bire bir konuşmanın üzerimdeki etkisi epeyce fazla oldu. Kendimi görmemi ve hesaplaşmamı sağladı diyebilirim. Yetmezliklerimin aslında statükolarım olduğunu, sınırlarım olduğunu gördüm ve

çok kısa bir mücadele sonucu bunun üstesinden geldiğimi, en azından bir irade oluşturduğumu söyleyebilirim. Döndüğümde alanımda güçlü bir fırtına estireceğim (kendi devrimci gelişimim açısından). 4. Kongre'nin seviyesine yükselmek, kendi sınırlarını aşmak, tüm geri yanlarıyla acımasız bir savaşa tutuşmak olmuştur benim için. Ve bunu sadece kendimde değil, tüm devrimci çevremde sağlamaktır, 4. Kongre'nin seviyesine çıkmak.

*** Yılmaz Selçuk yoldaşın 2009 yılında bir yeraltı parti okulu çalışmasına dair değerlendirmesi.**

"Yeni Bir Başlangıç Yaptım"

**Yasemin Çiftçi
(Zilan)**

9 Şubat 2012

(...)

Devrimci olan, içinde bulunduğun sorunları tespit ederek ve çözerek yürümek iken, ben takılıp kalıyordum. Devrimci olan, girdiğin her ortamı devrimcileştirmek ve attığın her adımın devrimci mücadeleye, işçi sınıfına hizmet etmesi ve bunların toplamını sadelik içinde yapmak iken, ben attığım bir adımın karşılığını bekliyor ya da kimi durumları kişiselleştiriyordum. Gerici duygularım ve devrimci duygularım çatışırken karar verme ve yön çizme konusunda epey zorlandım. Ve gerilemek, zaaflarınla uzlaşmak seni öyle geriye savuruyor ki!

Ben, tam bu dönemde, partinin kapsayıcılığı ve her bir kadrosuna harcadığı emekle karşılaştım. Ve bir komünist, yıllarca düşlediğim ve ezilenlerin fiili meşru hakkı olan devrimci şiddeti pratik anlamda uygulayabileceğim yeraltı çalışmasını teklif etti. Bu benim bakımından bir altüst oluş demektir ve bu teklifi esasen beklemiyordum. Devrimciliğimi üretebilmek ve savaşçı, özgür bir komünist kadın olabilmek için bu teklifi hiç düşünmeden kabul etmem ve beni bu düzene bağlayan tüm geri yönlerimle esaslı bir savaşa girişmem gerektiğinin farkındaydım.

Ben ilk adımı attım. Bunu kabul etmem, beni bu düzene bağlayan birçok yükten arınmama vesile oldu. Büyük bir karmaşanın içinden çıkıp, bir sadelik dünyasıyla karşılaştım. Yeraltı çalışmasına adım atarken ne kadar önemsiz şeylere hayatımda gereğinden fazla yer verdiğimi fark ettim. Örneğin; kıyafetlerim ne kadar da hayatımı gereğinden fazla meşgul ediyormuş. Tepeden tırnağa bir değişim süreci beni beklerken, o kadar çok şey bende yük yapmış, hem fiziksel hem de duygu bakımından. Fiziksel kimi şeylerden kurtulmak ilk etapta daha kolay oldu, ama esasta gerici olan duygularımı açığa çıkarma ve onlarla mücadele edip, takılıp kalmadan yürüme meselesi önemli bir yerde duruyor. Zaten bu gereksiz fiziksel durumları da, gerici duygularımız açığa çıkarıyor.

Yeraltı çalışması yaşama bakış açısını değiştiriyor. Yaşamdaki her bir ayrıntıya başkaca gözle ve dikkatli bakmak şart. Çünkü yapılacak küçük bir hata büyük zararlara yol açabilir. Bu alanda tüm çıplaklığıyla varsın, açık ve net olmazsan, bilincini en üst düzeye taşıyamazsan ve bunun için mücadele etmezsen, kendini üretemez ve geriye düşersin. Fakat her anını devrimci mücadele için örgütlersen, mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda kendini her duruma göre hazırlarsan, devrimciliğini üretiyor ve zaaflarınla uzlaşmıyorsun demektir. Sonuçta, yaşam durağan değil ve hata da yapabilirsin, fakat bu durumu asgariye indirmek, bunlardan ders çıkarıp yürümek o kadar önemli ki.

Yeraltı çalışmasında düşman algın da değişiyor. Çünkü taraflar çok net ve düşman sana artık MLKP militanı olarak bakıyor ve onun silahına karşı senin de silahın var. Ölüm duygusu hayatımda yer

etmeye başladı. Ama korktuğum için değil, tam tersi yaşamı daha fazla sevmeye başladığım için, ölüm duygusu bana daha kolay gelmeye başladı.

Yanı başındaki yoldaşın ne kadar da değerli olduğunu güçlü biçimde kavıyor ve hissediyorsun. Onu her an kaybedebileceğimiz duygusu, onunla ilişkini yoğunlaştırma ihtiyacını ve sevgini artıran bir enerjiye dönüşüyor. Her şeyi sınırsızca paylaşmak, özellikle de yoldaşına sevgini, düşmana ise sınırsızca öfkeni örgütlemek ve bu bilinci oluşturmak o kadar önemli ki. Ben bunların çok başında olduğumun ve yüzeyselliklerimin farkındayım. Ama buna karşı mücadele ediyorum ve pratik beni kesin bir değişime zorluyor.

Yaşam alanımız olan bir mekanla kurduğumuz ilişki, sıradan bir ev yaşantısı olmaktan çıkıyor. Çünkü o mekan, esasen bizim üssümüz. MLKP militanlarının üsleri onlara yakışır olmak ve amacına hizmet etmek zorunda. Her anımı titizlikle ve disiplin içerisinde örgütleme gerçekliği ile karşı karşıya kaldım örneğin.

Halihazırda eski alışkanlıklarım karşıma çıkıyor; kendimde, bunları değiştirme gücü ve iradesi buluyorum.

Görevler almaya başladığım ilk anlarda kimi küçük hatalar yaptım, fakat bu duruma hızla müdahale ettik ve ders çıkartıp yolumuza devam ettik.

Bir kopuş yaşayarak yeraltına geçmek, bende yakın, kısa zaman diliminde bile (olumlu) değişimlere neden oldu. Ve bu değişim süreci devam ediyor. Yeni bir kişilik oluşturmaya başladım. Bu dönem gelişime, değişime güvenimi arttırdığım bir dönem oldu. Özellikle de bir kadın olarak kendimi daha güçlü hissediyorum.

Tek başına hareket etmek, kendi gücüne dayanarak mücadele etmek ve zor dönemlerin devrimcisi olmak sorumluluğu ile karşı karşıya kaldığım andan itibaren, bunu bir devrimci duruma dönüştürülebilecek sade bir kişilik yaratma gerçekliği önümde duruyor. Bunlar için attığım adımlar var. Fakat dediğim gibi, çok başındayım. Ve benim bakımdan daha derinlikli tartışmalara ihtiyaç olduğunun da farkındayım.

Birçok geri yanımla açıktan savaşa girdiğim ve pratik adımlar attığım bu süreçte, beni zorlayan şeyin yine bir kadınlık durumu olduğunu fark ettim. Bilgi alanı ile ilgili yaklaşımım halihazırda yüzeysel. Gerçek bir kopuş için teoriye daha fazla saldırmam ve daha fazla kafa emekçiliği yapmam kritik yerde duruyor. Teori ile dünkü kadar yüzeysel ilişkililenmesem de, çok daha derinlikli bir algıya ihtiyacım var.

Yeni bir başlangıç yaptım. Hayatımın altı üstüne geldi diyebilirim. Evet, her şey bağrında çelişki taşıyor. Ben gerilediğim, sığınacak limanlar aradığım bir dönemde, sistemin kadına biçtiği rolü kabullenmeyip devrimci bir adım attım. Savaşçı, özgür bir kadın olma mücadelesine girdim. Kendime bugünden başlayarak gelecekteki dönemler bakımından biçtiğim roller var.

İşçi sınıfının kurtuluşu için, yani devrim ve sosyalizm mücadelesi için bir kadın komünist olarak yapabileceklerimin bilincindeyim. Hayatımın her anını buna uygun biçimde örgütlemek... Ve özellikle özgür bir kadın yaratma mücadelemde savaşçı olmanın ve iyi bir devrimci nefer ya da komutan olmanın daha önemli bir yerde durduğunu düşünüyorum.

Yeraltı çalışmasının ve mücadelenin askeri cephesinin bir kadının özgürleşmesinde taşıdığı büyük önem benim için tümüyle berrak.

Devrimin ışık'ı bizleri "mutluluğu fethetmek için gecenin evinde yangın çıkarmaya" çağırıyor. Sınırsız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurmak amacıyla yola çıkmış bir komünist kadın olarak, "gecenin evinde yangın çıkarmaya" doğru hızlı adımlar atıyorum.

Eylül 2011

"Partinin İsteddiği Politik Askeri Kadro Olana Kadar Elimden Geleni Yapmaya Hazırım"

Serkan Tosun
(Mazlum Pir)
14 Eylül 2013

Yoldaşlar

Buraya gelişimin benim için çok önemli olduğunu başta belirtmek isterim. Burası bende iyi bir değişim yarattı. Beklediği-min üstünde bir eğitim süreci geçirdim. Her eğitimde kendi gerçekliğimle yüzleştım. Buradan hareket ederek eksikliklerimle mücadele ettim. Bir düzeye geldim, ama bununla yetinmekle kalmayacağım, daha da gelişmem gerekiyor. Bunun için, burada aldığım eğitimlerin konusu hakkında tekrarlar yapmam gerekir.

Eğitimlerle kurduğum ilişki kötü diyemem. Çünkü her bir eğitimin benim için ayrı önemi vardı. Askeri eğitimde de, silah eğitiminde de kendime çok güveniyordum. Ama pratiğini gördüğümüzde bir duraklama yaşadım. İlk başlarda, daha sonra bunun üzerine tartışmalar yürüterek nereden kaynaklandığını çözmeye çalıştık. Bunu çözüp kendi gerçekliğimle ve aynı zamanda erk'likle ilgili olduğunu anlayınca, burası bana kendi gerçekliğimi daha iyi gösterecek diye düşündüm. Öyle de oldu. Daha sonra diğer silah gruplarına geçince, bu durum her geçen gün iyiye gitti. Eğitimin sonunda ortalama bir düzeye geldim. Sabotaj eğitiminin teorik bölümünde iyi bir ilişki kurdum diyemem. Hesaplama işlemleri beni zorladı. Diğer teorik bölümleri ise anlamaya çaba gösterdim. Pratik kısmını önemsedim, her detayını daha iyi öğrenmeye çalıştım. Sabotaj eğitiminde de bir düzey yakaladığımı düşünüyorum; en azından bir bombayı getirirken, götürürken, son kontrolleri yaparken, sıralamalarında netleştım. Sabotajcı kişiliğe baktığımda, özelliklerini tartıştık. Bana göre eksiklerimin çok olduğunu söyleyebilirim.

Askeri eğitimlerde bir düzey yakaladım, daha iyi bir düzeye gelebilirdim. Ama bu istediğim düzey değil tabii ki, bu bakımdan askeri bakış açımın daha gelişmesi gerekir.

Ortamlarla ilişkim ilk geldiğim dönemlere göre daha iyi. İlk zamanlarda uzak durabiliyordum. Ortamda çok sürükleyici bir rol oynamıyordum. Daha çok izleyen, dinleyen bir durumdaydım. Örneğin yoldaşlar bana bir şarkı söyletmek için bir sürü dil dökebiliyorlardı. Sohbetlere dahil olmam için beni zorluyorlardı. Buradan nasıl bir değişim yaşadım, daha çok bireysel görüşmelerde bunları tartıştık. Yoldaşların da eleştirileriyle, önerileriyle kendimi buradan değiştirmeye çalıştım ve iyi bir düzey yakaladım. Yalnız bir ortamı politik kılmakta zayıfım diyebilirim. Bu yanımin gelişmesi gerekir.

Yoldaşlarla ilişkilerim; başta burada seçici davrandım diyebilirim. Daha çok erkek yoldaşlarla ilişki kurdum. Kadın yoldaşlarla ilişki kurmaktan uzak durdum, yoldaşlara emek verme konusunda zayıf kaldım. Şöyle düşünüyordum: Ben nasıl bir emek verebilirim? Bunun bir yöntemi eleştiri. Bunu biraz geç anladım. Bir de eleştiri gücümün zayıflığından sıyrılıp, deşifreyona yol açmayacak şekilde bile kendi deneyimlerimi yoldaşlarıma aktarabilseydim, buradan da yoldaşlarıma katkım olabilirdi. Daha sonra her bir yoldaşla daha iyi bir ilişki kurdum. Paylaşımlarım çoğaldı. Yoldaşlara kendimi anlatmaya başladım. Tabii bunu sınırlı tuttum. Kadın yoldaşlarla bu düzeyde ilişki kuracağımı hiç düşünmüyordum. İlişkim geliştikçe erkek ve kadın yoldaşların arasındaki farkı da görmüş oldum.

İş ve emek konusunda iyiyim diyebilirim. İşlerle kurduğum ilişkide zorlandığımı düşünmüyorum. İşlerle ilgili düşünsel emekte zayıf kaldım diyebilirim. Tabii bütün işler için değil. Eleştiri-özeleştiriye geliştirdim. Yalnız bu yeterli değil. Burada olduğum süre içinde eleştiriyle bu kadar ilişkilendiğimi hiç hatırlamıyorum. Kentte doğru düzgün eleştiri yapmazken, burada eleştiri yapmaya başladım. Eleştiri almaya da başladım. Eleştirinin bizim en önemli değişim ve dönüşüm silahımız olduğunu burada kavradım. Bir düzey de yakaladım, ama bu konuyla ilişkilenişimde halen sorunlar olduğunu düşünüyorum. Daha iyi bir ilişki kurabilirim eleştiri-özeleştiriyle.

Partiyle tanıştığım günden beri en zayıf kaldığım sorun kadın özgürlük sorunuydu. Bu sorunu kendimde hiç gündemleştirmedim. Burada gördüğüm eğitim bunu açık bir şekilde ortaya koydu. Bu eğitimi önemsiyordum. Çünkü erk yanlarımla yüzleşeceğim için seviniyordum, ama eğitimde bile kendimi gördükçe zorlandım diyebilirim. Bunun en belirgin yanı platformda ortaya çıktı. Sevgili ilişkilerini geçiştirmeye çalıştım. Bu eğitimin değerlendirmesinde diğer yoldaşlara göre katılımım daha zayıftı. Bu sorunla ilgili her şeyi pratikte göreceğiz, benim için bu önemli bir sorun. Kendimden başlayarak, kadın devriminde önümde görevlerimin olduğunu bilerek, bir değişimi ortaya çıkarmam gerekir.

Bu eğitim süresi içerisinde komutan yoldaşlar bize büyük emekler harcadılar. Her bir eğitimci yoldaş kendi konularında bence uzman gibiydiler. Bu da bizi devre bileşenleri olarak iyi geliştirdi. Komutan yoldaşlara emeklerinden dolayı ayrı ayrı teşekkür ederim. Yoldaşlara dönük eleştirim yok.

İdeolojik eğitimler bakımından, her eğitim konusu birbirini tamamlıyordu. Tüzükten başladım, bu eğitimde partili yaşamı anladım, nasıl bir partide mücadele yürüttüğümü daha iyi gördüm. İdeolojik eğitimde beni asıl sarsan, kadro-örgüt dersi oldu. Bu eğitimde, ne kadar partinin istediği bir kadro tipiyim diye baktım kendime. Şu sonuca vardım: Partinin istediği bir kadro değilim, bunun için çok gelişmem gerekiyor. Toplamında, ideolojik eğitimlerde her bir konu, benim partiye olan inancımı, devrime olan inancımı güçlendirdi. Düşman algıyı geliştirdi, bana nasıl bir MLKP'li olmam gerektiğini gösterdi. Bu, partinin istediği bir şeydi benden.

Bu alana gelmeden önceki halime bakıyorum; düzeyimi göz önüne alınca ve bir de şimdiki durumuma baktığımda, ben güçlü bir değişim yaşadım diyebilirim. Partimizin çizgisine iyi bir hakimiyet kazandım diyebilirim. Burada parti benim gelişmem için üzerine düşenden fazlasını yaptı. Bundan sonraki değişim benim pratiğime bağlı olacak. Ben de partinin istediği politik askeri kadro olana kadar elimden geleni yapmaya hazırım. Bunun için kendimle mücadele yürüteceğim.

Bundan sonraki mücadele yaşamımda iyi bir savaşçı olmak ve bu savaş içerisinde komutanlaşmak istiyorum. Partimizin bana verdiği her göreve hazırım. Son olarak bunu belirtmek isterim.

Devrimci Selam ve Başarılar

24 Mart 2013

"Şeyleşmiş Bir Dünyayı Büyülemek İstedim, O Kadar"

**Suphi Nejat Ağırnaslı
(Paramaz Kızılbaş)**

5 Ekim 2014

Ben bir hayat yaşadım ve hayatıma giren herkesten çok şey öğrendim; öğrendiklerimle bir tercih yaptım, hakikate veya hakikatlere şahit oldum ve hayatın diyalektiğinde öbür kutba geçtim, hayırlara vesile olmasını dilerim. Sıradan bir insan olarak doğdum, sıradan bir insan olaraktan da sizinle vedalaşıyorum. Sizi sıkça yarı yolda bırakmış olduğumu, bazen hoyratça davranmış olduğumu ve üzdüğümü, üzmüş olduğumu biliyorum. Beni son kez affedin.

Sıradan bir genç olarak, sıradan çelişkilerden dolayı, sadece bir tercihte bulundum; her şeyden önce bu tercihi kendim için yaptım. Ulvi bir inanç için yola çıkmadım, ulvi olmayan insanlarla hayatı, büyüsüz bir dünyayı, şeyleşmiş bir dünyayı büyülemek istedim, o kadar. Çelişkilerimin aşılamayacağını, zira bunlar toplumsal oldukları için ancak insanın çelişkilerini örgütlemeye, daha üst bir mertebede toplumsallaştırmaya çalışabileceğini öğrendim. Hayatımda hakikate vardığım en yakın nokta budur.

Söke'de kaçak doğmuş, Türkiyeli bir Duisburglu, Claubergli, Türkiye'deyse her neysem işte o olaraktan, hiçbir şeyden pişman değilim. Hayatta her musibet, kazanımcı olduğunda insana katkılar sunan bir fırsatmış aslında. Tek derdim asla büyümek, büyüklerin dünyasının bir parçası olmamaktı, hep çocuk kalmak yani... Şimdi tıpkı Peter Pan gibi Neverland'e gidiyorum, asla büyümek üzere. Bundan daha çok beni mutlu eden bir şey olamazdı.

Türkiye'nin batısında sıradan emekçi insanların hayatını büyüleyecek, sıradan kahramanlar çıkaracak büyük bir çıkışın tohumlarını, hakikat arayışçılığının öncü ve artçı örgütünü yaratmanız dileğiyle.

Her yürek devrimci bir hücredir!

Hayalgücü iktidara!

*** Suphi Nejat Ağırnaslı yoldaşın Kobanê'ye giderken bıraktığı mektup**

"Silahın Gücüyle Özgürleşme İsteğine Sahip Olmalıyız"

Sibel Bulut
(Sarya Onur/Eylem Deniz)

12 Aralık 2014

ise partimizin görevlendirmesi ve tabi ki isteğim üzerine yeni eğitim alanına gideceğim. Bu branşı seçmemin en büyük nedeni, kentteki devrim mücadelemiz bakımından önemli ve hassas, bunun yanı sıra sonuç alıcı bir biçim olmasındandır. Bu alanda uzmanlaşmamızın, mücadelemize muazzam olanaklar sağlayacağına eminim. Diğer bir nedeni ise, bu alanla kurduğum ilişkidir. Bu işin üstesinden gelebileceğimi, verilen emeği boşa çıkarmayacağımı biliyorum. Yeniye inşa sürecinde bana da rol biçtiği için partimize teşekkür ederim. Pratik başarılarla dolu bir mücadele temennisiyle...

ise partimizin görevlendirmesi ve tabi ki isteğim üzerine yeni eğitim alanına gideceğim. Bu branşı seçmemin en büyük nedeni, kentteki devrim mücadelemiz bakımından önemli ve hassas, bunun yanı sıra sonuç alıcı bir biçim olmasındandır. Bu alanda uzmanlaşmamızın, mücadelemize muazzam olanaklar sağlayacağına eminim. Diğer bir nedeni ise, bu alanla kurduğum ilişkidir. Bu işin üstesinden gelebileceğimi, verilen emeği boşa çıkarmayacağımı biliyorum. Yeniye inşa sürecinde bana da rol biçtiği için partimize teşekkür ederim. Pratik başarılarla dolu bir mücadele temennisiyle...

Eğitimlere Dair

4 ay boyunca verimli bir çalışma olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Gerilla yaşam tarzını anlama, gereklerini yerine getirme, devrimci bir yaşamın nasıl sürdürüldüğünü veya nasıl sürdürülmesi gerektiğini, yaşamın tüm ayrıntılarıyla var olmayı görüp pratiğe geçirdiğimizi söyleyebilirim. Eksikliklerine rağmen. Az çok teorisini bildiğimiz silahlarla bu düzeyde yakınlaşmak, inceliklerini öğrenmek faydalıydı.

Eğitmen yoldaşlar, yaptığımız tüm çalışmalarda, aldığımız eğitimin mantığını, teorisini kavratmaya dönük bir yöntem izlediler. Sadece pratik bir eğitim değil, işin teorisini de bir bütün ele alan bir eğitim oldu. Gerilla yaşamının veya askeri eğitimin sadece teknik işi değil, bir bütün yaşamın örgütlenişi, günlük işlerin planlamasına kadar geniş bir yelpazede değerlendirilmesi gerektiğinin altını çizdi, bu süreç. Eğitimler parçadan değil, bütünden ele alınıyordu.

Bizim eğitimlerdeki hallerimiz ise istekli, öğrenmeye açık, fakat parçalı. Bir derste öğrenilen bilginin diğer dersle bağını kurup bir bütünlük sağlama noktasında sorunlar yaşandığını düşünüyorum. Tabiri caize, bir derste öğrendiğimizi unutup diğer derse giriyorduk. Ya da bir derste öğrendiğimiz bilgi ile diğer ders arasında bağlantı kuramamayı yaşadık. Eğitimlerde verilen teorik derslerin ne kadar anlaşıldığı pratiklerde ortaya çıkıyordu. Bazı derslerde teorik algılayış öndeyken, bazı derslerde ise pratik ön plandaydı. Aynı dersin teorisi ile pratiği arasında ilişki kuramadığımız anlar da oldu. Kısacası, eğitimler arasında bir geçişsizlik sorunu vardı. Bunlara ek olarak, eğitimleri ciddiye almama, güvenliği ilgilendiren konularda özellikle yapılan uyarıları içselleştiremememe, öz disiplin eksiklikleri, kendine görelilik, bazı yanlarıyla duyarsızlıklar vb. bünyemizde barındırdığımız küçük burjuva alışkanlık ve yaklaşım hatalarını bu eğitim boyunca sergiledik. Yapılan eleştiri-özeleştiri platformlarında, günlük

yaşam ve eğitimlerdeki hallerimizi görüp düzeltmeye çalıştıysak da, yeterli olmamıştır. Kendimize daha ciddi yaklaşmalı, eksiklerimizle kesinlikle uzlaşmamalıyız.

Kadın Özgürleşmesi Ve Önderleşmesine Dair

Partimizin, 4. Kongre'de iradeleşen komünist kadınların özneleşip birer politik önder, komutan olarak öne çıkması, özgürleşmesi kararı, kadın devriminin değiştirici-dönüştürücü kuvvetine kan taşımıştır. Kadının özgürleşmesine dair ortaya konan bu irade, partili yoldaşlar, özellikle kadın yoldaşlar olarak hepimizi heyecanlandırmış, gücümüze güç katmış, özgüvende bir sıçrama yaratmıştır. Bu perspektifle hareket etme noktasında, kadınlar olarak görev bilinci ve eylemiyle kongreyi selamladığımızı düşünüyorum. Şüphesiz, bu dönüşüm süreci sancılarla dolu geçecektir, fakat bu kararlaşma an'ı, kadın komutanlar ve önderler yaratmanın yanı sıra, kadın ordulaşmasına zemin hazırlayan güçlü bir çıkış olmuştur.

Kongre kararını hayata geçirme noktasında kadınlar olarak daha aktif, daha istekli ve daha heyecanlıydık. Kadın şafağını yaratmada, muazzam bir gücü arkalayarak, ona yaslanarak hareket etme şansımız doğdu. Karar düzeyinde, kararın tüm partili kadın ve erkekleri bağlayıcılığı ve kapsayıcılığı, kadının özgürleşmesi konusunda sınırlarımızı kaldıran bir rol oynadı.

Kongre iradesine yaslanarak geldiğimiz askeri kampta, katedilen yolun ve yaratılmak istenen zihniyet devriminin bu alanda yeterince anlaşılmadığını ve pratik adımlarının atılamadığını, eksik kaldığını görmemek olanaksızdı. Eksik yaklaşımların temel nedeninin, kongre kararlarının yeterince kavratılmaması, bu kararlar yaratılmak istenenin bir anlayış düzeyine çıkarılmaması olduğunu düşünüyorum. Evet, partimiz bakımından alınan bu tarihsel kararın algılanması ve gereklerinin yerine getirilmesi bir süreç ve zaman isteyebilir, fakat kadın sorununa bakış açısı ve kadının özgürleşmesi, kadınların örgütlülük düzeyi -tabii ki komünist kadınlar bakımından-, yönetim ve politik gelişkinlik durumuna bakıldığında, kongrenin ulaştığı düzeyin pratiğe geçişinin daha dinamik, daha hızlı ve netliğin daha görünür olması gerekirdi. Bu konuda komünist kadın ve erkek yoldaşların algılamada bazı sorunlar yaşadığı, pratikleşmede bir ürkeklik gösterdiği, özellikle inceltilmiş erkek halleriyle tam bir savaşım içine girilmediği izlemi edindim.

Cins bilincinin yaratılması ve örgütlenmesi zayıf kaldı. Kamp yaşamına ve olaylara kadın bakış açısından bakmakta, hem kamp yönetimi, hem de kadın ve erkek yoldaşlar bakımından eksik, bilhassa yanlış ve dogmatik bir yaklaşım söz konusudur. Kadınlar olarak eksik ve dogmatik, erkekler bakımındansa dar bakma ve kaba eşitlikçi yaklaşım yaygındı. Yapılan kadın sorunu ve erkeklik halleri eksenli toplantılarda, bu yaklaşımlar net olarak görüldü. Kampın ilk dönemlerinde, nispeten önemli bir zaman aralığında kadın-erkek çatışması biçiminde sorunlar yaşadık. Kadınlar olaylara savunmacı ve tepkisel yaklaşırken, erkekler ise inceltilmiş erkeklik yanlarını masaya yatırıp tartışmak yerine, sürekli olarak kadınları eleştiren, bazen bu eleştirilerin dozunun da abartıldığı bir dönem yaşadı. Kolektif ortamda, kimi erkek yoldaşlar inceltilmiş hallerini yaşarken, kimisi de kaballığıyla ön plana çıktı. Erkeklerin kadın sorununa ve özgürleşmesine yönelik tavrı, tamamen genellemeci bakmak ve durum tespiti yapmanın ötesine geçememiştir. Sorunu içselleştirip üzerine yoğunlaşmak yerine, kadınlarla sürekli atışma hali ve eleştirel bir ruh hali içindeydiler. İstisnalar vardı, fakat kaide bozulmadı.

Eğitim sürecinin sonuna doğru, kadın sorununa bakış açısında, erkekler bakımından bazı olumlu değişimler olsa da, tamamlanmış, dönüşmüş bir zihniyetten bahsedemeyiz. En azından birlikte eğitim aldığımız erkek yoldaşlar bakımından önemli bir fırsattı bu dönem, fakat bu erkek yoldaşların daha fazla yol almaya ihtiyaçları var. Aslında kadın soruyla ilişkilenecek, üzerine tartışmaktan ziyade, erkek egemen zihniyet ve inceltilmiş erkeklik halleri üzerine daha fazla kafa yormak, yoğunlaşmak ve bu noktada daha fazla derinleşmeye ihtiyaçları olduğunu düşünmekteyim. İnceltilmiş erkek hallerini ortaya çıkarmaları, kendilerinde var olan 'erkek' yanlarını kabullenip, buna bir yön, şekil vermeleri gerekmektedir. Eğitimdeki erkek yoldaşlar şahsında tüm partili komünist erkeklerin yapması gereken de bütünüyle budur, kanısındayım.

Kadınlar açısından ise önemli bir eğitim oldu. Birincisi, devrimci cins bilincinin oluşturulması bakımından muazzam olanaklar yaratması, PKK'nin kadın özgürleşmesi ve ordulaşması açısından

biriktirdiği deneyimlerden öğrenme, diğer yandan komünist kadınlar olarak devrimci zor ve silahla kurduğumuz ilişkiyi irdeleme, aradaki mesafeyi kapatma noktasında atılmış bir adım olmasıyla önemliydi. 4. Kongre'nin ışığında, kadınlar olarak bu alanda olmamız gerektiğinin bilince çıkarıldığını düşünüyorum. Fakat cins bilincinin kazanılması veya var olan potansiyelin ortaya çıkarılması bütünlüklü olmadı. Belirli bir düzey olmasına rağmen düzeyin iyi işlenmediğini, derinleştirilmediğini, günü birlik ele alındığını düşünüyorum. Kadın yoldaşlar olarak birbirimizle kurduğumuz ilişkiler eğitimin başında alabildiğine sınırlıydı. Eğitim boyunca birbirimizle ilişkileneşimiz cins bilinci veya kadın bakış açısını içermiyordu. Bireyselliklerin de etkisiyle bir ortaklık, birbirimizi tamamlama noktası eksikti. Kadınca paylaşım, ortak üretim konularında bir paydada buluşamama haliydi yaşanan. Bu durum, eğitim süresince yaptığımız az sayıdaki özgün toplantılarda giderilmeye çalışıldı. Kendimizi hem bir devrimci olarak, hem de bir kadın devrimci olarak değerlendirip, eksik ve hatalı yaklaşımlarımızı ortaya çıkarma ve bunlarla mücadele yöntemleri geliştirme çabasına girdik. Olumlu gelişmeden bahsedebiliriz, ama almamız gereken yolun uzunluğunun da farkındayız. İhtiyacımız olan karşılıksız ve sınırsız paylaşımlardır.

Diğer bir konu, kadın yoldaşların silah ve savaşa kurdukları bağ veya aralarına koydukları mesafe... Kimimiz kafa açıklığıyla buraya gelsek de, kimimizin tereddütleri ve yaklaşım sorunları vardı. Güçlü olmanın, zoru kullanmanın ne demek olduğunu anlamama, algılayamama durumlarıyla da karşılaştık. Yıllardır bu partide yöneticilik yapmış kadın yoldaşların dahi algılayış düzeyinin zayıf olması açıkçası beni şaşırtmıştır. Bir kadın olarak, devrimci mücadelemizde silahın oynadığı rolü bilince çıkarmamış olmak kabul edilebilir değildir. Komünist kadınlar olarak, sınırlarımızı aşmalıyız. Kadınlar olarak, zulme son vermenin silahın zoruyla gerçekleşeceğini bilince çıkarıp sınırlarımıza saldırmalı, ruhumuzu serbest bırakmalıyız. Kadın kimliğimizle bunun üstesinden gelmeliyiz. Bu gücümüz var, sadece daha fazla bilinç, daha fazla emek, özgürlük şiarını daha istekli talep etmeliyiz. İllaki daha fazla iradeleşmeliyiz. Askeri alanda, sadece askeri alanda da değil, ideolojik ve politik alanda da, önderleşme, silahın gücüyle özgürleşme isteğine sahip olmalıyız.

Erkek işi olarak görülen bu alanda, kadınlar olarak ne kadar yetenekli, istekli olduğumuzu, başarılar kazandığımızı belirtmek lazım. Silah eğitimlerinde kadınların atışları, erkek yoldaşlarındakinden daha iyiydi. Hızlı adaptasyon, hızlı bir gelişme söz konusuydu. Özgüvensizlik bazen sorun çıkarsa da, istisna kaldı. Görev icabı değil, bu alanda kalmaya gönüllü olmalıyız. Sahiplenmeliyiz bu alanı. Hiçbir şey kendiliğinden değişmez, bilinçli mücadele edilmeli. İrademizi ortaya koymalıyız. Kadınların bu iradesi kongreye nasıl yansıdıysa, savaşçı kadınların iradesi de tüm yaşama yansımalıdır. Yolun başındayız ve bilinçli mücadele zorunludur.

Kendime Dair

Partimizin 4. Kongresi'yle aldığı karar doğrultusunda, görev bilinciyle askeri kampa katıldım. Kampa katılmadan önce gerilla yaşamına uyum sağlama, askeri mantığı bilince çıkarma, gereklerini yerine getirme noktasında sorun yaşamayacağımı düşündüm. Doğa koşullarına uyum konusunda kimi tereddütlerim olsa da, 4 aylık eğitim sürecinde bu tereddütlerimin yersiz olduğunun farkına vardım. Bu 4 aylık süreç benim bakımından, tam bir öğrenme eylemine dönüştü. Devrimcilik yaşamım boyunca beklediğim anın gelmesi de ayrı bir moral ve motivasyon sağlamıştır. Bu noktada sıkıntı yaşamadığımı söyleyebilirim.

Eğitim süresi boyunca gerilla yaşamıyla rahat ilişkilendiğimi düşünüyorum. Ayrıntıların yaşamdaki önemini, savaşta ayrıntıların önemini kavradım. Günlük yaşamın örgütlenmesinde yer almak, ortama uyum sağlamak konusunda eksikliklerim olsa da, katılım söz konusu. Öz disiplin bakımından sorun yaşamadığımı düşünüyorum. Fakat öz denetim mekanizmasında kimi aksaklıklar yaşadım. Kamp yaşamını ve partinin aldığı kararı ve pratik adımını çok ciddiye aldım ve gereklerini yerine getirmek konusunda elimden geleni yapmaya çalıştım. Bu ciddiye alma konusu bazen ayağıma dolanan bir yaklaşım oldu. Kendime veya yoldaşlara esneme payı bırakmadığım anlar çok oldu. Bu da tutucu davranmama neden oldu.

Askeri bir bilinç kazandığımı, fakat bununla yetinilmeyeceğini, daha fazla emek ve doğru tarzla bu bilincin daha da geliştirilmesi gerektiğini söyleyebilirim. Bu bilinç sadece askeri teknik eğitimi kapsamıyor, devrimci bir yaşam biçiminin koşullarını oluşturmak, kolektif etkin bireyi yaratmanın zeminini kurmak doğrultusunda örgütlü hareket etme çabası içerisine girmeliyim. Parçadan değil de bütünden bakmayı öğrenmeli, bütünlüklü düşünce sistematiğimi geliştirmeliyim, içselleştirmeliyim, buna derinlik kazandırmalıyım. Bunun yanı sıra, ideolojik altyapımı sağlamlaştırmalı, üzerine yoğunlaşmalıyım. Olaylara bir anlayış kazandırmalı, buna göre davranmalıyım. Kendimde var olan küçük burjuva alışkanlıklardan arınmalı, ezberleri ve tekrarları bozmalıyım.

Eğitim süresince, kimi zaman açıkça, kimi zaman da örtülü bir biçimde açığa çıkan bireysel gelişime ağırlık verme anlayışını terk etmeli, kolektif öğrenme ve yoldaşça paylaşımlarımı arttırmalıyım. Duygularımı örgütlemeyi öğrenmeliyim. Kimi çıkışlarımın ortamın uyumunu bozduğunu, bu çıkışların kendi psikolojimi de etkilediğini gördüm.

Eleştiri-özeleştiri silahını kullanma konusunda; özeleştiriye samimiyet, eleştiride ise yapıcı, geliştirici olmak, yapılan eleştirinin takipçisi olmak ve yoldaşların gelişimindeki sorumluluğunun gereğinin yerine getirilmesi en doğru yöntemdir. Kampta, bu konuda bazen kendiliğindenciliğin yaşanması, eksiklerle, zaafarla uzlaşılması, bu silahın rolünü oynamasını zorlaştırmıştır. Kimi zaman eleştiri-özeleştirin önemi göz ardı edilmiş, değiştirici-dönüştürücü yönü anlaşılamamıştır. Eleştiri yaparken, genellemecilikten sıyrılarak, tek tek bireylerin davranışları, gelişim seyri ele alınmalı, bir perspektif kazandırılmalıdır. Benim bakımından ise, kampta en çok eleştirilenlerin ve en çok özeleştiri verenlerin arasındaydım. Eleştirilme noktasında sıkıntı olmadiğini düşünürken, burada karşılaştığım eleştiriler ilk zaman beni çok zorladı. Reddettiğim, kabullenmediğim eleştiriler vardı. Kimi eleştiriler, üzerine düşünülmeden, basit, olgular göz önünde bulundurulmadan olsa da, daha sonra sol duyulu davranarak, yapılan eleştiriler üzerine düşünmeye başladım. Özeleştiriye ise dürüst ve açık davrandığımı düşünüyorum. Eleştirilen yönlerimi değiştirme, dönüştürme süreci devam ediyor.

Partimizin kadının komutanlaşması, önderleşmesi perspektifi ile aldığı kararını büyük bir mutluluk ve heyecanla karşıladım. Kadın ordulaşması düzeyinin yakalanması zahmetli ve uzun bir süreci kapsıyor, fakat benim açımdan mücadeleyi büyütmenin, erkek egemen zihniyetle çarpışmanın en keskin ve doğrudan olanaklarını barındırdığını düşünüyorum. Kendimdeki öğretilmişliklerle cins bilincini kuşanarak hesaplaşmam için zemin hazırlamıştır. Kadının ve bilincinin özgürleştirilmesi, kadın devriminin iktidar anlayışını kavratma ve cinsel devrimin zorunluluğu başlıklarının hayatiyetini, bu eğitim boyunca daha iyi kavradığımı belirtebilirim. Bu doğrultuda ilerlemek için daha fazla mücadele etmem gerektiğinin farkındayım. Bu noktada da kadın yoldaşlarla daha fazla zaman geçirme, onlardan öğrenme, birbirimizi tamamlama perspektifiyle hareket etmeliyim.

Şimdi ise partimizin görevlendirmesi ve tabi ki isteğim üzerine yeni eğitim alanına gideceğim. Bu branşı seçmemin en büyük nedeni, kentteki devrim mücadelemiz bakımından önemli ve hassas,

bunun yanı sıra sonuç alıcı bir biçim olmasındandır. Bu alanda uzmanlaşmamızın, mücadelemize muazzam olanaklar sağlayacağına eminim. Diğer bir nedeni ise, bu alanla kurduğum ilişkidir. Bu işin üstesinden gelebileceğimi, verilen emeği boşa çıkarmayacağımı biliyorum. Yeniyi inşa sürecinde bana da rol biçtiği için partimize teşekkür ederim. Pratik başarılarla dolu bir mücadele temennisiyle...

*** Sarya Onur yoldaşın Hüseyin Demircioğlu Akademisi'ndeki eğitiminin ardından Ağustos 2011'de yazdığı değerlendirme.**

Bir İstihbarat Raporundan Notlar

Oğuz Saruhan
(Algan Zafir)
30 Aralık 2014

(...) sokağı çok garip bir yer. Sokak boyunca sağlı sollu dükkanlar ve evler var. Bir kaç dükkan hariç hiçbirinde tabela yoktu. Etrafta sakallı tipler ve çarşaf giyen tipler çoktu. Zaten sokağın tamamı onlara aitti. Ayrıca herkesin birbirini tanıdığını, farklı birine çok dikkatli baktıklarını fark ettim. Sokağın tamamının onlara ait olduğunu bu sonuçlardan çıkardım. Çevresi, mesela bir üst sokağı veya bir alt sokağı lüks dükkan ve mağazalarla doluyken, (...) sokağı harabe bakımsız evlerle doluydu. Kurtarılmış bölge gibiydi. (...) ama sadece birkaç sokak öyleydi. Gecesi hiç görmedim. Ancak güvenli eylem yapılmasının zor olduğu düşündüm, çünkü sokak başında ve sonunda devriye arabaları (polis) duruyordu ve bir alt ve üst sokağı lüks olduğu için bayağı kamera vardı. Ondan dolayı, zaman kaybetmeden buranın eylem için güvenli olmadığını düşündüm ve diğer yerlere bakmaya başladım. (...)

(...) depo adresine bir kez akşam vakti gittim. Herhangi bir tespit yapamadım, resimleri mevcut. Depo kapatılmış, içi boştu, önünde birkaç tahta parçası vardı.

(...) adreste ise boş bir depo vardı. Deponun önünde beyaz bir minibüs vardı. Arka camlarının biri kırık, diğer arka camda ise IŞİD kıyafeti giymiş bir adam resmi. Etrafta arabayla gezen sivil polis veya IŞİD'çiler vardı. Etrafa bakıyorlar sürekli. Muhtemelen (...) sonra depoları boşaltmışlar. (...)

Daha öncesinde (...) Alevi olduğunu söyleyen biri yanıma gelmişti. Sohbet ederken, "Siz afiş yaparken (...) IŞİD'çiler asker topluyor, niye bunlara müdahale etmiyorsunuz" dedi. "Afiş yapmakla olmuyor bu işler, adamlar karakolun sokağında karakol kurmuş, polis de onları koruyor" dedi. Kadınlara ters ters bakıyorlarmış, başları açık diye. Birçok insanın bundan rahatsız olduğunu söyledi. Aldığım bu bilgilere dayanarak (...) gittim. Karakolun olduğu sokağı buldum. Sokaktan içeri doğru girdiğimde, sol tarafta (...) uzaktan biraz gözetledim. Bir süre sonra, koyu dinci tipli insanların girdiğini gördüm. Sakallı iki tipin (...) önünde çay içtiğini görünce emin oldum. Ama karakola yakın olduğu için uygun olmadığını düşündüm. Sonrasında sokak boyunca yürüdüm, arka taraflara doğru gittim. Arka sokakların, caddelerin hep gecekondü, harabe ve inşaatlardan oluştuğunu gördüm. İşyeri olmadığını ve var olan binaların hiçbirinde kamera olmadığını tespit ettim. Yarım km boyunca, ne işyeri ne de binalarda kamera yoktu. Buranın uygun olduğunu düşündüm. Hem çekilme güzergahı hem de saklanmak için uygun olduğunu düşündüm.

tekrar. (...) günleri giriş çıkışlar kalabalık oluyor, diğer günler daha az giriş oluyor. Bu söylediklerim 2 haftalık. 2 hafta boyunca hep böyle oldu, rutini bilmiyorum. Daha fazla zamanım yoktu, yoksa daha rutinini bulurdum. Bina (...).

Diğer adreslere göre daha uygun bir hedef ve eylem güvenliğinin daha yüksek olduğunu düşündüğüm için, kroki ve giriş-çekilme güzergahı üzerinde çalıştım.

Bunları da raporumda ayrıntılı olarak sunmaya çalışacağım. (...) Diğer dosyalarda (...) kroki ile çekilme-saklanma haritası bulunmadır. Otobüs giriş çıkışları (...)

*** Oğuz Saruhan yoldaşın Rojava'ya gitmeden önceki dönemde yürüttüğü bir istihbarat çalışmasının raporundan alınmıştır.**

"Kobanê Benim İçin Yeni Bir Varoluşun Toprağıdır"

**Emre Aslan
(Alişêr Dersim)**

24 Şubat 2015

Selefi çetelere karşı Rojava devrimimizi korumak adına geldiğimiz Kobanê topraklarından merhaba. Devrimci pratik, askeri düşünüş ve gerilla yaşam tarzı içinde bulunduğum ve partimizin çelikten iradesiyle şekillenmeye başladığım bu sürece geliş aşamamı yoldaşlarım ile paylaşmayı bir görev bilerek yazımı kaleme alıyorum.

Partimizle tanışmam uzun bir zaman zarfını kaplamaktadır. Örgütlülük aşamamın gelişim sürecinde şehirde milis faaliyetlerinde yer almaktaydım. Partimizin politik faaliyetleri doğrultusunda çeşitli milis eylemlerinde ve çeşitli görevlerde bulundum.

Tabii süreç içinde eksikliklerim, başarabildiklerim ve kendi gerçeklerim de ileriki adımlarım için bir zemin oluşturdu. Hedefim askeri alan çalışmalarıydı ve bir devrimin örgütleyicisi, parçası olmaksızın bütün hislerimin, arzularımın toplamı olarak yüreğimde duruyordu.

Rojava devrimiyle buluşmamız, bu devrimin bir parçası haline gelmemiz gösterdi ki, devrim kaçınılmaz ve uzak değil.

Beni de Kobanê topraklarına getiren bu kaçınılmaz gerçekliktir. Kobanê benim için yeni iddiaların ve yeni bir varoluşun toprağıdır bu bağlamda. Devrimin kalbinin attığı topraklarda, yoldaşlarımla kendimi daha güçlü hissetmekteyim.

Bu, hedeflerimin de önünü açan bir duygudur. Hedeflerimi gerçekleştirmeye çalıştığım savaş süreci içinde, çeşitli silahlarda uzmanlaştıktan sonra, ilk öğrendiğim, savunmalardan en çok önem arz edenlerinden biri mevzi yapmak oldu. Mevzinin inşası ve korunması büyük önem arz ediyor.

En ufak hata beraberinde şehadetler getirebilir. Tabii süreç içinde siper yoldaşlarımla da şehadetlerine tanıklık ettiğim söylenebilir. Ancak, beraber oturduğumuz, beraber nöbet tuttuğumuz, dolayısıyla beraber ürettiğimiz yoldaşların şehadeti can yaksa da, öfkemizi örgütlü bir biçimde kanalizasyon etmek devrimci disiplin açısından önemli. Başlıbozuk, düzensiz her hareket yeni şehadetler doğurabilir.

Bunun için daraldığımızda Miştenur'a bakmak, heval Arin'i, Serkan'ı, Paramaz'ı, Sarya'yı ve Algan yoldaşı düşünmek, şehitlerin pratiğinden öğrenmek önümüzü açmış, içimizdeki düğümü sökümüştür. Kobanê'de her adımımız, pratiğimiz partimizi temsil ediyor ve bundan ötürüdür ki, yaşamımız partimizin çelikten iradesiyle dövülür.

Şehit Sarya'nın sözü de pratiğimizde belirleyicidir: "*Kendini geliştirmek partiyi geliştirmektir.*"

Bundan ötürüdür ki, pratiğimiz bizim için büyük önem arz eder. Gerilla yaşam tarzına kavuşmak, savaşçılara örnek sıçrayışlar yaratmak önemli. Mevzilere kum taşımaktan düşmana kurşun sıkmaya kadar

bu yaşam tarzının pratiğini sergilemek gerekiyor. Kobanê savaşındaki sorun ve sıkıntıların halledilemez olduğu savını boşa çıkaran yine bu pratiğimizdir. Her an ne olacağı belli olmadığı için sorunların üstesinden gelmek, düzenli tekmler tutmak ve sıkı yoldaşlık bağları kurmak önemli.

Taş, molotof ve sapandan ülkeler arası kullanılan ağır silahların başına geldiğimiz, delik deşik edilmiş bu kentte devrimi korumak, yeni devrimlerin önünü açmak görevimdir-görevimizdir.

Ateşten gömleği giyerek ilerliyoruz ve partimizin iradesiyle başaracağız. Kobanê'den devrimci selamlar.

*** Emre Aslan yoldaşın üyelik başvurusu kapsamındaki değerlendirmesi.**

"Sevgi Ve Umut Dolu Bir Gerilla Olacağım"

Ivana Hoffmann
(Avaşın Têkoşîn Güneş)
7 Mart 2015

Yoldaşlarıma ve Partime...

Artık güzel renkleri ayırt edemiyorum, kentin rüzgarını tenimde hissedemiyorum ve kuşların cıvıltısı bana daha güçlü bir özgürlük çağırısı gibi geliyor.

Ben bir karar verdim ve günler boyunca kafamda bu düşüncelerle yaşadım. Artık gün, Dicle ve Fırat nehirlerinin akıntısı kadar güçlü irademle adım atma günüdür. Rojava devriminin bir parçası olmak, orada kendimi geliştirmek istiyorum.

Tüm ezilen halklarımızı birleştiren mücadelemizi tanımak istiyorum. Her şeyden de önemlisi, gerekiyorsa kendi hayatım ile devrimi savunmak istiyorum. Bunun sonucunda ne ile karşılaşabileceğimi biliyorum ve bu mücadelenin önemini farkındayım.

Elbette zor anlar yaşayacağım ve ne tür burjuva özellikler taşıdığımı göreceğim. Fakat tüm bunlarla da mücadele edeceğim. Elimde silahımla devrim için savaşmanın, emperyalizme karşı savaşmanın nasıl bir duygu olacağını yaşayacağım.

Hayatı daha farklı açılardan hissedecek, daha yoğun duygularla yaşayacağım. Sınırlarımı hep zorlayacak, geri düşme ihtimallerinde bile mücadelecî ruhumdan vazgeçmeyeceğim.

Burada artık beni hiçbir şey tutamaz.

Kız kardeşlerim, kardeşlerim, arkadaşlarım, anne ve babalarım, yoldaşlarım; kapitalist barbarlığa karşı özgürlük mücadelesi karşımda dururken, ben daha fazla eylemsiz duramam. Partimizin enternasyonal yönünü temsil edecek ve örgütümüzün silahlı mücadelesinin bir parçası olacağım. Eğer bir gün dönersem, yoldaşlarıma ve çevreme mücadele ruhu ve çelikten irade taşıyacağım. En güzel şarkılar olup, herkesi büyüleyeceğim.

Sevgi ve umut dolu bir gerilla olacağım.

Yaşasın Partimiz MLKP!

Yaşasın Devrim! Yaşasın Sosyalizm!

* *Ivana Hoffmann yoldaşın Rojava'ya giderken yoldaşlarına yazdığı mektup.*

Kadın Özgürlük Mücadelesi Raporu

Halil Aksakal
(Mazlum Aktaş)
18 Haziran 2015

1) Kadın yoldaşlarla ilişkilerinizde kendi duruşunuzun eleştirel analizini yapın.

Kadın yoldaşlarla plan yapma düşüncesi ve pratiği var, ama yoğun bir şekilde değil. Özellikle, eğer sorumluyum, sorumlu yoldaşlarla plan yapıyorum. Özel olarak kadro seçiminde kimin yeteneği ne kadarsa, ona göre yerleştirme önerilerim oluyor. Eskiden özel olarak kadın yoldaşları geliştirme veya onlara birçok alanda öncelik verme yoktu bende. Kadınlarla ilişki tarzımda erkek egemenliği eskiden çoktu. Kadın yoldaşları bastırıcı tartışmalardan koptum. Kadın yoldaşları bastırmadan, kırmadan onlara hitap etme, kadın yolşadaşları anlama pratiğim var. Kadın yoldaşlar tarafından özel olarak yönetilmeme gibi bir düşüncem yok. Benim açımdan fark yok, rolünü oynayacak kim olursa onu tercih ediyorum. Günlük faaliyette teorik ve siyasal değerlendirme özel olarak yoktur, olduğunda her kadın yoldaşla yapmıyorum, seçici olabiliyorum. Bana dönük yapılan eleştiriler: daraldığım zaman, sinirlendiğim zaman hemen erkekleştiğimi, kırıcı olduğumu söylüyorlar. Ağır işler yapılırken kadınları zayıf gördüğüm eleştirileri ve fizik-kol-beden gücü olan işlerde erkek gibi düşündüğüm eleştirileri yapıyor.

2) Kadın özgürlük mücadelesinin güncel ve genel görevleri karşısında bireysel duruşunuzun eleştirel analizini yapın.

Partimizin bana vermiş olduğu görevleri en iyi şekilde yerine getirmeye çalışıyorum. Partimizin kadın özgürlük mücadelesinde vermiş olduğu talimatları da yaşama, pratiğe geçirmeye, iyi bir şekilde yerine getirmeye çalışıyorum. Eskiden kadın yoldaşlara haklı veya haksız bulduğum görevlerde karşı çıkma direncim vardı, ama bugün için bunu söyleyemem. Mesela Hasekê hamlesinde ben saldırı grubunda kol komutanıydim. Benim savunmam PKK'li bir kadın arkadaşı. Bu duruma karşı çıktım ve kadın yoldaşın savunma tarafında değil saldırı grubunda olmasını, benim savunma grubunda olmamı tartıştım ve bunu kabul ettirdim. Bunu yapmamın sebebi, partimizin bize vermiş olduğu teorik düşünceleri ve istekleri askeri savaş alanında hayata, pratiğe uygulamaktı, ve buradan doğru kendimle mücadele ettim.

3) Erkek ortamlarındaki ve erkeklerle ilişkideki duruşunuzun eleştirel analizini yapın.

Erkek yoldaşların ortamında rekabet etme, üstünlük yarışı, hegemonyacı bir tarzım yoktur. Elimden geldiğince, üslup, ahlak, kültür ve ideolojimize göre yaşamaya çalışıyorum, ama bazen bilinçsizce üslubum bozulabiliyor. Argo kavramlar kullanabiliyorum ve çok sinirlendiğim zamanlarda küfür edebiliyorum.

4) Kadın yayınlarının ve MPYO ve MYO'daki kadın cephesi yazılarının takibi bakımından durumunuzu değerlendirin.

Kadın yayınlarını eskiden okuyordum. Oradan doğru kendime görevler çıkarıyordum. Rojava'ya ilk geldiğim zamanlarda okumam devam ediyordu, ama bir süre sonra kesildi. En son komünist kadın konferansı kararlarını okudum.

5) Toplumsal erkeklikle mücadele ve kopuş düzeyinizi değerlendirin. Toplumsal erkeklikle mücadele bakımından kişisel yönteminiz hakkında bilgi verin.

Kadın yoldaşlarla ilişkilerimde, sorunları, öncelikli olarak kendi eksikliklerimi, yanlışlarımı, erk taraflarımı çözmeye, çözümlenmeye çalışarak ele almaya başlıyorum. Toplumsal erkeklikle mücadele ve kopuş düzeyimi değerlendirdiğimde, iyi oluşumu, iyi bir yoldan devam ettiğimi düşünüyorum. Kadın yoldaşlarla çalışmalarda onlara öncülük tanıyorum. Onun dışında her şeyde ezen cins ayrıcalıklarını reddediyorum.

6) Ayrıca belirtmek istedikleriniz.

Belirtmek istediğim başka bir şey yok.

Devrimci selamlar ve başarılar.

1 Mayıs 2015

"MLKP'yi Türkiye ve Kürdistan devriminin öncü gücü olarak görüyorum. Etkilendiğim için, sosyal-şoven olmadığı için, hem teorik hem pratik olarak komünist önderlik ettiği için, Rojava'da baştan beri direnişlerde kaldığı için, sosyalizmi gerçekleştirecek güç olarak gördüğüm için, savaşçısı-üyesi olmak amacıyla MLKP'ye katıldım."

Coşkun İnce
(Têkoşer Kurdistan)
7 Mart 2015

"Buraya partim MLKP'nin çağrısıyla geldim. Günümüz koşullarında devrimcilerin, komünistlerin durması gereken, bulunması gereken yerdeyim. Amacımız enternasyonalist dayanışmayı büyütmek ve partinin programı, tüzüğü dahilinde birleşik devrimi geliştirmek."

Sinan Sağır
(Suphi Garzan)
20 Mart 2015

"Ezilen Kürt halkının özgürlüğü ve şehit düşen yoldaşlarımın izinden yürümek için Rojava'ya geldim."

İsmet Şahin
(Pîrsus Armanc)
24 Aralık 2015

"Şahsım Adına Onur, Devrimciliğim Adına Bir Sıçrayış İfadesi Olacak Parti Üyeliğine Kabulümü İstiyorum"

Cebrail Günebakan

20 Temmuz 2015

Kürt ve Alevi halkının yoğun olarak yaşadığı bir semtte dünyaya geldim. Hem oturduğum semt hem de ailemin yurtsever oluşu, çocukluğumdan bu yana şu ya da bu düzeyde politikanın içerisinde olmamı sağladı. Lise çağlarımda okuduğum lisede devrimci gençlerle tanıştıktan sonra mücadelenin içerisinde yer aldım. Yaşadığım semtin Alevi, Kürt, işçi kitlelerinin ikamet ettiği bir yaşam alanı olması, ailemin Kürt oluşu, sistemle hem sınıfsal hem ulusal çelişkilerimin olmasını sağlıyordu. Bu, devrimci mücadelenin içerisinde yer bulmamı kolaylaştırdı, hem de mücadeleye dair kafa açıklığı sağlayan bir etken oldu.

Örgütlü mücadeleye katıldıktan kısa bir süre sonra komünist gençliğe kabul edildim. Bu kabul ediliş, devrimciliği çokça yüzeysel ele aldığım ilk dönemleri atlatmamı, örgütlü mücadelenin gereklerine uygun devrimci şahsı yaratmamda sürükleyişi sağladı. Şüphesiz partimizin legal-illegal tüm kurumlarında mücadele yürüten her devrimci bireyin kendini bir devrimci gibi örgütlemesi, sosyalist öğretiyi hayatının her alanına uygulayabilmesi şarttır, ama partimizin illegal temel örgütlerine üye olmak bu değişimi sağlamada bireyi çok daha üst düzeyde etkilemekte, sorumluluk duygusunu sağlamakta, örgüte aidiyet duygusunu geliştirmektedir. Henüz ilk gençlik yıllarımda kabul edilişimin bende yarattığı duygu budur.

Emekçi semtlerde örgütlenmenin hem avantajları hem de dezavantajları vardır. Dezavantajlı yönlerinden en temeli, fazlaca yerel düşünülmesi, örgütün tamamına bakan bir perspektifle politika yürütülememesi, yer yer edilgen kalınışıdır. Bu konuda sıçrama yaşadığım an tutuklanmamdır. Hapishane süreci partiyi yakından tanımamı, ideolojik-politik çizgisine daha hakim olmamı sağladı. Hem öğreten hem özeleştirel bir süreç oldu, benim adıma. O ana kadar semtin aslında küçük olan ama dev aynasından gördüğüm sorunları bir tarafa kaldırıldı. Şahsım adına yeni olan bir perspektifle, gençlik örgütümüzün ve partimizin daha genel örgütsel ve siyasal değerlendirmesini yapmaya başladım, Türkiye-Kürdistan politikasına dair kafa yordüğüm süreç başlamış oldu. Yerel düşünebilmek, yerel polikılara hakimiyet kötü bir durum değildir, ancak bir devrimcinin kendini yalnızca burayla sınırlandırması, aklını ve enerjisini böyle sınırlaması kesinlikle eleştiriyle aşılması gereken bir noktadır.

Hapishaneye girdiğimde gençlik örgütümüzün yerel yönetici kadrolarındandım, hapishanedeki süre zarfındaysa kendimi ideolojik-siyasal açıdan ve ruhen parti çalışmalarında rol almak için hazırlamıştım. Ancak gençlik örgütümüzün siyasal-ideolojik-örgütsel açıdan savrulduğu, daraldığı, kadro bakımından sıkıntı çektiği bir süreçte tahliye oldum. Bu somut durum kişisel arzularımı bir tarafa

birakıp gençlik çalışmasına katılmamı sağladı. Gençlik örgütümüzün kimi alanlarında ve kademelerinde yöneticilik görevlerinde bulundum. Gençlik örgütümüzün halihazırdaki zor durumuna kesin ve net çözümler yaratabilecek, siyasal önderlikte bulunabilecek, örgütsel sorunları bir anda giderebilecek düzeyde olmadığımı düşünsem de, verilen görevleri kendimi aşarak yapmaya çalıştım. Kaldıramadığım dönemler, hatalarım ve zaafılarım olmuş olabilir, ama bu süreç, düşe kalka da olsa, yöneticilik vasıflarını, daha üst düzeyde bir sorumluluk duygusunu öğrendiğim, tabiri caizse birkaç beden büyük bir gömleğin içini doldurmaya çalıştığım bir dönemdir.

Toplam gençlik çalışması içerisinde, devrimci yaşamımda zaafı yönüm olarak beliren konu, yer yer aile bağları üzerinden yerleşik feodal bağlardan kurtulamamamdır. Aile kavramı üzerinden devrimci mücadeleyi geri plana attığımı söyleyemem, ancak henüz tam profesyonel bir devrimci yaşam yaşadığımı da söyleyemem.

Partimiz yıllardır, faşizmin sistematik olarak fiziksel-ideolojik onlarca saldırısına rağmen, şehitlerimizle ve tutsaklarımızla ödediği birçok bedelle yoluna devam etti. Zaman zaman güçsüz de düşse, yıllardır marksist ideoloji rehberliğinde, işçi sınıfı ve halklarımızın bir avuç asalak üzerindeki egemenliğini kuracak mücadeleyi büyütmek için çaba gösterdi. İktidar perspektifinden kopmadan, devrimci-sol-sosyalist cenah içerisinde ideolojik ve siyasal açıdan yol gösterici oldu. Yıllardır partimizin gençlik örgütü içerisinde yürüttüğüm mücadeleyi daha da ileri taşımak, partiyle kurduğum bağın böylelikle daha doğrudan olmasını sağlamak için, şahsım adına onur, devrimciliğim adına bir sıçrayış ifadesi olacak parti üyeliğine kabulümü istiyorum.

Yaşasın Partimiz!

Yaşasın Sosyalizm!

"Kadın Cinsine Tarihte Biz Bir Yer Açacağız"

**Yeliz Erbay
(Berçem Rênas)**

22 Aralık 2015

Öncelikle düşlerimizdeki devrimin yarısını oluşturan, ıslıl ıslıl gözleri, aydınlık bilinçleriyle, devrimimizin niteliği ve yüzleri olan siz kadın yoldaşlarımı sevgiyle kucaklıyor, hepinizi selamlıyorum.

Kadın mücadelesinin önderleri Clara, Roza ve Kollantai'ların...

Sömürgeci Türk devletine başkaldırının adı olan Sakine Cansız, Zilan ve Beritanların...

Devrimci mücadele saflarında öne çıkan Sabahat Karataş ve Lale Çolak, Meral Yakar ve Cennet Değirmencilerin...

Devrimci hareketinin ideolojik önderlerinden Kutsiye Bozoklar'ın...

Ve devrimin genç yüreklerinden Aynur Karaman, Rezan Kotil'in...

Devrimin namlusunu kuşanan Şengül Boran ve Yasemin Çiftçi'nin yoldaşlarını, şu an, burada bir tarih yazan sizleri ve kadın irademizi selamlıyorum.

Erkeğe ait ezberleri yerle bir eden, isyana duran ve iradeleşen, önderleşmeye, komutanlaşmaya yürüyen, kadın devriminin yılmaz neferleri olan siz yoldaşlarımı selamlıyorum.

Şu an buradaki varlığımız, köleleştirilmiş kadın cinsi adına atılmış tarihsel bir adımdır. Kadın cinsine vurulan prangayı parçalayacak nitelikte bir kadın iradeleşmesi, yeni bir yol açma eylemidir. Şu an burada bir tarih yazıyoruz. Bu eylemimiz, kadın baharını yaratacak mayadır. Bu buluşma, kadın devriminin mayasıdır.

Yepyeni bir ruh, yeni bir zihniyet ve bakışla, yeni bir tarz ve yeni bir dil yaratmak için buradayız. Yeniden doğuşu var etmeye kararlıyız. Nitelikli bir emek kuşanarak, sabırla, cüretle, cesaretle gerçeğin üzerine yürüyecek; kadın cinsini ve bizi özgürlüğe bir adım daha yakınlaştıracak yeni bir tarz, yeni bir dil, yeni bir zihniyet yaratacağız. Yepyeni bir ruhla ayrılacağız buradan. Başka şansımız yok.

Eski deneyimlerimizin üzerine basarak, başarılarımıza yaslanarak, hata ve eksiklerimizden ve deneylerimizden dersler çıkararak bir yenilenme mayalayacağız burada. Kadın iradesini

berraklaştıracğız. Kadının kararlılık ve cüretini billurlaştıracğız. Savaşma isteğı ve gücümüzün ışımasını sağlayacağız.

Burada bulunuşumuz, kadın devrimini yürekten isteyişimizin ve kararlılığımızın ifadesidir. Karşımda, devrim saflarının aydınlık yüzleri var. “Bir adım öne” parolasına sarılmış, önderleşen ve komutanlaşan kadınlar var karşımda. Baharın cıvıltıları ve renk cümbüşü denli güzel, mücadele ve savaş alanlarının insan yüzü denli aydınlık, kararlılığı ve cüretiyle binyılların geri bıraktırılmışlığına isyanın mavisi duruyor karşımda. Bu irade, gelecek kokuyor. Bir araya gelmiş bu akıl, kadın ve devrim ışıyor. Mutluluğun resmi duruyor karşımda şu an.

Büyük bir zaferin öngünündeyiz. Sadece partimiz MLKP için değil, partili kadınlar, devrimci hareketin değişik bölüklerinden kadınlar, işçi ve emekçi kadınlar, ezilen insanlık için yaratılan bir zaferin muştusudur bu. Gecenin karanlığını şafağa erdirmek, ancak bu zaferi muştulayan kadınların iradesiyle gerçekleştirilecektir. Büyük özgürlük yürüyüşü ancak bu kadın iradesiyle hayat bulacaktır. Kadın devrimi ancak bu akılla yolunu bulacaktır.

Bugüne değin tarihin tozlu sayfalarında bir yer bulamadık kendimize. Ancak bundan böyle, kadın cinsine tarihte biz bir yer açacağız. Gezi ruhuyla, ayaklanmanın ateşiyle, devrimin yakıcılığıyla, tırnaklarımızla var edeceğiz tarihteki yerimizi ve söküp alacağız gelecekteki hakkımızı. Erkeğin kadını hiçleştirmesine karşı, özgürleşmenin araçlarını kura kura, bizi özgürleştiren araçları elimize alarak; emekle, iradeyle, zorla kendimize bir yer açacağız. Yıkmanın ve yeniden kurmanın bütün araçlarını kuşanarak yürüyeceğiz bundan böyle. Kadının militanca mücadelesi yön verecek devrime. Geleceğin birer kurucusu olacak olan kadın yoldaşlarım, delege yoldaşlar, yarın bizimdir, gelecek bizimdir. Yarın devrimdir, devrim kadındır...

Bu irade karanlığı yok edecek güce sahiptir.

Bu irade kadın cinsi adına tarihsel kararlar alma cüretine sahiptir.

Bu irade işçi, emekçi ve ezilen kadınların yol göstericisi olmaya adaydır.

Bu irade kadın devriminin öznesi olma aklına, emeğine ve deneyine sahiptir.

Geceler de bizim, sokaklar da...

Kentler de bizim, dağlar da...

Burada bulunmayı gönülden isteyen ancak koşullar nedeniyle aramızda olamayan bütün kadın yoldaşlarımı, kadın devriminin heyecanıyla selamlıyorum. Aramızda olmayı en az bizim kadar hak eden ancak düşmanın zindanlarında tutsak edilmiş kadın yoldaşlarımızı selamlıyor, yürek dolusu sevgilerimi gönderiyorum. Yüreklerimiz yüreklerinizle bir atıyor. Kadın yoldaşlığının güzelliğinde buluşacağız...

Vardık, varız, var olacağız!

*** Yoldaşın 1. Komünist Kadın Konferansı'nda yaptığı konuşma.**

"Komutan Adayı Bir Devrimci Kadın Olarak Umutlu Yarınlar Kuruyorum"

Şirin Öter
(Ekin Su)
22 Aralık 2015

Gelişim sancılarının arttığı, ideolojik-politik niteliğin sınırlarının ve düzeyinin daha da netleştiği bir çalışma dönemi olarak değerlendireceğim bu dönem, özellikle 4. Kongre'nin parti kadrolarına ve kadın gücüne yaptığı komutan-laşma çağrısına hangi düzeyde yanıt olduğumun, olabildiğimin verilerini sunacaktır.

Çalışma alanıyla kurduğum ilişki: Partide örgütlendiğim ve çalışma yürüttüğüm tüm bu zaman diliminde ilk kez farklı, bilmediğim bir kentte parti faaliyeti yürütüyorum. Bu anlamıyla çalışma alanını tanıma, hem başarılı bir çalışmanın hem de güvenli bir çalışmanın anahtarıydı benim için. Geline aşamada, hem yoldaşlarla yürüttüğümüz pratik çalışma ve paylaşımlarla hem de bire bir yürüttüğüm pratik çalışmalarla, çalışma alanına hakimiyette iyi bir gelişme yakaladığımı düşünüyorum. (...)

Kararlarla kurulan ilişki: Parti kararlarını ve görevlerini uygulama gücü ve o kararlarla ilişkileniş bakımından derinleşme ve gelişme ihtiyacı var. Bu anlamda verilen görevi zamanında sonuçlandırmada bir düzey olsa da, birçok noktada parti görevlerinin yanında, bulunduğum örgütsel çalışma kararlarının hayata geçirilmesinde, alınan kararlara yorum katma, eksik ilişkilenme, hem kararlarla kurulan ilişkideki zayıflık hem de kararın alınması sırasında çerçevesini netleştirme ve buna göre ilişkilenmede yaşanan eksik bir pratik söz konusu olmuştur. (...)

Diğer bir yanıyla, bu dönem zarfında hem pratik işler hem de dönemin eğitim kararlarıyla kurduğum ilişkinin niteliğini artıran, düşünsel ve pratik bakımdan gelişen bir hatta ilerlediğimi düşünüyorum.

(...) inisiyatif geliştirme, kararları uygulamada etkin olma, gelişen ve değişen bir duruma göre yeni bir pratik çalışma planı oluşturmada eksik kalınmıştır. Bu anlamıyla dışsal faktörlerden etkilenme, inisiyatif gücü zayıf, bekleyen bir tarz bu dönem değişmesi gerekenlerdir.

Ortak kararların zamanında disiplinli uygulanması, kararların içeriğinde derinleşme, ön hazırlık gibi noktalar da gelişen yanlardır.

Eğitimle kurulan ilişki: Parti tarafından belirlenen eğitim başlıklarıyla bu dönemde hem bireysel hem de örgütsel bir eğitime dönüştürerek ilişkilendim. Dönemin eğitim başlıklarından savaş, ortak eğitim çalışmasına dönüştürülmüş, bu kapsamda hem okuma hem de tartışmalar güçlenmiştir.

Kadın konusu, eğitim çalışmalarımda derinleştiğim ve sistemli okuduğum bir eğitim başlığıydı. Bireysel okuma ve yoğunlaşmanın yanı sıra, ortak örgütlenmiş eğitim ve tartışma başlıklarındandı. Devrimci cins bilinci, savaş ve kadın, kadın ve iktidar, şiddet ve kadın, inceltirilmiş erkek egemen haller, devrimci erkek, kadın yoldaşlığı, kadın komutanlaşması gibi birçok konu başlığında merkezileşen bir eğitim ve yoğunlaşma içerisindeydim. (...)

Güvenlikle kurulan ilişki: (...)

Duygularını yönetme gücü: (...) Bu dönem özellikle bireysel yoğunlaşmalarımın önemli bir yerinde duran kadın, şiddet, toplum ve devlet konuları bu dönemi daha yönetilebilir bir duruma getirmesi gerekirken, yoldaşlık ilişkilerinde özellikle hızlı bir öfkelenme, sinirlenme, kızma, kısa süreli de olsa susma gibi birçok unsur, bir kadın aklının değil, duyguların önde olduğu gerçekliğini gösterir. Aynı zamanda erkek egemen düşünüş ve davranışlara karşı bir devrimci kadın aklıyla çözümleme,

derinleşme, çözme noktasındaki zayıf niteliğin yanında, tartışmalı bir ortamı yöneten değil, o tartışmada hızla taraflaşmak gibi bir yaklaşım, açık ki, ne partili kadın kimliğinin ne de devrimci cins bilincinin gerçekliği değildir. Aynı zamanda bir partili kadın komutanın niteliği hiç değildir. (...)

Yaşama katılım: Pratik ve günlük yaşamla ilişkilenecek, yaşamla parti kültürü ve disipliniyle ilişkilenecek, yukarıda ifade edilen sorunlu yaklaşımın yanında, geliştirmeye çalışan, soran, tartışan, paylaşıma dayanan bir ilişki açığa çıkarmak için daha iradi olmaya çalışıyorum. Bu kapsamda çalışmada yakalanan her başarılı grafik toplama etki eden bir yerde duruyor. Kararların uygulanması, disiplinli çalışma, eğitim çalışmalarında ortak akıl, duyguların paylaşılması, güncel sürecin ortak akılla değerlendirilmesi, öğrenmeye daha açık bir ilişkilenecek var.

Yoldaşlarla kurulan ilişki: Tüm bu süreç boyunca hem karşılıklı sohbetlerimizde, hem de pratik çalışmalarımızda gelişen ve değişmesi gereken ilişkilenecek biçimlerine yoğunlaşma, düşünsel ve pratik bir düzey olsa da, özellikle farklı fikirlerin karşı karşıya geldiği tartışma ortamlarında yoldaşça bir ilişkilenecek açığa çıktığını söyleyemem. Duyguların yönetilmesindeki zorlanma özellikle bu gibi durumlarda daha fazla açığa çıkıyor, tartışmayı bir güce dönüştürme değil de savunmacı bir tarz açığa çıkıyor. Bu da yoldaşlığın gelişmesinde engelleyici bir unsura dönüşüyor. Güçlü örgütlediğimiz bir pratik çalışma, her an çalışmanın ihtiyacını düşünen, oradan yeni görevler çıkaran, eğitim ve tartışmalar örgütleyen bir politik-örgütsel çizgi varken, bu çatışmalı haller bir yandan duygu yönünden ypratıyor, bir yanılla da kendime güvensizliği artırıyor.

Eleştiri: Yeni bir çalışma alanı, yeni bir yoldaş topluluğu beni heyecanlandırıyor. Hala da öyle. Belki daha önce kendimi üretmede tıkanıp bir durumun aşılmasını kolaylaştıracak yeni bir çalışma dönemi idi. Bu anlamıyla özellikle eksikliklerim ve yetmezliklerimi paylaşma, bunları ortak bir çalışmada giderme güveni güçlüydü. Hala da öyle. Bu dönem yaptığımız kimi eleştiri tartışmalarında eksikliğini kabul etme, eleştiri ile daha doğru ilişkilenecek yanı sıra, savunmacı tarzın açığa çıktığı dönemler oldu. Bunun yanında, bu eleştirilerin gücüyle süreçle daha doğru ilişkilenecek, değişme, aynı zamanda karşılıklı değişmesi gereken yanlara yoğunlaşma gibi önemli bir gelişme gücünün de açığa çıktığını söyleyebilirim.

Bu anlamıyla çözümleme gücü, değişim unsurlarına yoğunlaşma, toplam çalışmadaki yansımaları, bunun ideolojik boyutu gibi birçok bakımdan soyutlama gücünün daha fazla güçlenmesi gerekir. Açığa çıkan sorunları sadece sonuç üzerinden değerlendirme değil, bütünlüklü bir bakış açısının güçlenmesi gerekir. Bu anlamıyla yoğunlaşma, derinleşme, nedenler ve sonuçların diyalektik bağını kurmanın yöntem ve diline yoğunlaşıyorum.

Özeleştiri: Gelişimin en fazla denetlenebileceği pratik hat olan, eleştiri karşısında gösterilen özeleştirel tutum, bir gelişme grafiğinde olsa da, henüz dirençlerini tamamen ortadan kaldırmış, bütünlüklü bir özeleştirel tutumun geliştiğini söyleyemem. Bu kapsamda pratik özeleştirelin güçlendiği, kabul etme ve değişme noktasında kendisine daha fazla vuran bir hatta ilerlemeye çalışıyorum. Özellikle tepkilerin, kızgınlıkların kontrolü ya da kontrolsüzlüğü, duyguların yönetimindeki başarı, özeleştirel yanın başarısına bağlıdır. İzleyeceğim hat da budur.

Yönetme gücü: İşleri yönetme gücü bakımından ihtiyaçlarımıza ve görevlerimize bağlı olarak bu dönem iyi bir çalışmam olduğunu söyleyebilirim. (...)

Sorunları yönetme gücü: Pratik sorunların çözümünde yoğunlaşma ve çözümünü planlamada iyi bir seyir varken, yoldaşlık ilişkilerinde çıkan sorun ve tartışmaları yönetmede duyguların hakim olduğu bir ruh hali açığa çıkıyor. Bu da tepkiler, kızgınlıklar ve kısa süreli sessizlikler gibi sonuçları getiriyor. Bunlar politik, ideojik, askeri ve partili bir derinliğin sınırlarıdır.

Komuta gücü: Yukarıdaki tabloya bakılırsa, parti düzeyimi daha iyi tahlil edecektir. Bir gelişim grafiğinin yanı sıra, kimi geriye düşüşler (özellikle duyguların yönetilmesi noktasında açığa çıkan pratiğe bakılırsa) daha zorlayıcı bir pratiğe ihtiyaç duyuyor. Özellikle kadın kimliğinde derinleşme, güncel politik ve askeri bakış açısını derinleştirme ve güçlendirme, kadının politik askeri niteliğinin ihtiyaçlarına göre gelişme gibi birçok gelişim sorunlarını barındırıyor.

Bunun yanında kendi gelişimine yönelme, sorunlarını bir iç tartışmadan çıkarıp toplam kolektifin çözüm gücüne sunma, görevler çıkarma (yazı, okuma, araştırma), öğrenmeye açıklık gibi konularda gelişimin sorunlarını çözmede istekliliğim ve yakalamak istediği düzey partinin benden istediği

düzeştir. Bugün tartıştığım birçok unsur karamsar bir tablo sunabilir, ama ben biliyorum ki, gelişen yanlar zaten bu pratik içerisinde güçlenecektir. Önemli olan, partinin gelişmesi gereken yanları, sorunları görmesidir, bu anlamıyla değerlendirmelerimin çoğunu gelişimin sorunlarına ayırdım.

Komutanlaşmaya aday bir partili kadın olarak, siyasi, ekonomik, kültürel, sosyal, ideolojik ve askeri bakışın güncel ve tarihsel bilgisiyle donanan kadro, partinin ihtiyacını karşılayan bir kadın komutandır. Ben buna kendimi aday olarak görüyorum, bu anlamıyla görevlerimin farkındayım, gelişim sorunlarımın bugünkü ihtiyaçlarının da. (...)

İddiam ve hedeflerimden bir geriye düşüş yoktur, aksine bunu daha fazla önemsiyorum, partinin önderlik edeceği bir süreci omuzlamak ve sorumluluk almak devrimci görevimdir. Kadın komutanlaşması cüretinin daha belirginleştiği bir pratik tutum içerisinde partimle kolektif ortaklığı büyütür, parti ve devrim görevlerini görev kabul ediyorum ve bu anlamıyla komutan adayı bir devrimci kadın olarak umutlu yanlar kuruyorum.

Cins bilinci: Gelişimi yönetme ve kadın komutanlığı adaylığımı güçlendirmede gelişim sorunlarıma ve cins mücadelesine yoğunlaştığım bir dönem oldu. Bu kapsamda hem yazılar yazdım, hem de okumalarımı bu noktada artırdım. Biliyorum ki, yüzleşme anlarının sancıları görünürlüğün ötesinde iç bir gerilim getiriyor. Özellikle çok yönlü bir gelişme içerisinde olmam gereken bir dönemde, çarpışmalarım ve bir o kadar da sancıları artı. Erkek egemen davranışlarla daha kaba bir ilişkilene, hızla tepkiselleşme, tartışma anlarında duyguların merkezde durması gibi birçok davranışın dünden gelen bir devamı söz konusu. Yoğunlaşmalarımı ve tartışmalarımı bilinçli bir güce dönüştürme görevi önümdedir. Bu kapsamda daha sakin, sorunlarını ve gerçekliğini kabul eden, kadın kimliğine yabancılaşmaya bilinçli müdahale eden yöntem ve yaklaşımlara yöneliyorum. Bu bilinçli dönüşüm birçok noktada gelişimin önündeki diğer sorunları çözmede de rahatlatacak. Yüzleşme ve bilince çıkarmada, her okuduğum ve yoğunlaştığım, tartıştığım, yaşamda açığa çıkan tutumlarım bana bu gerçekliği tekrar tekrar hatırlatıyor zaten. Gelişimi olumlu ve umutlu buluyorum. Devrimci cins bilinciyle partili kimliğimin gelişimi yolunda çarpıştığım her an bir gerilim hissediyorum, bu gerilim ileriye sıçramak isteyen bir gerilim, bunu biliyorum. Devrimci umudumla partime, yoldaşlarıma ve kendime güveniyorum.

Bu sonuç şunu gösteriyor ki, kadın etkin olmadığı, kendi dinamiğini bilgiye dayalı bir bilince kavuşturmadığı sürece, politik ve askeri savaşın teorik, ideolojik boyutlarında gelişme hep istikrarsız olacaktır. (...)

Dönem yazı konuları: Komutanlaşma, kopuş, cins özgürleşmesi.

Dönem okumaları:

Savaş: Operasyon kitabı, Marksizm Ve Gerilla Savaşı, Savaş Üzerine (Clausewitz), Asimetrik Savaş, Gerilla Nedir (Alberto Bayo), Devrimci Savaş Stratejisi Üzerine (Conrad Detzer), Gerilla Savaşı (Lenin), Askeri Yazılar (Mao).

Komutanlık: Tarihi komutanlar - Agit, Kürdistan tarihinde savaş, ordu ve komutanlaşma gerçeği üzerine yazılar, Silahlı Mücadele Tarihi Ve Komuta Sorunları.

Kadın: Fransız Devriminde Kadınlar, Yunan İç Savaşında Kadınlar, parti yayınlarından makaleler.

Ayaklanma: Almanya'da Devrim Ve Karşı Devrim (Engels), Marksizm Ve Ayaklanma (Lenin), Moskova Ayaklanmasından Alınacak Dersler, Bulgaristan Parti Gelişimindeki Başlıca Dönemler (Dimitrov), Fransa'da Sınıf Savaşları (Marks).

Strateji Ve Taktik: Askeri Yazılar (Mao), Strateji Üzerine (Che), Leninizmin İlkeleri (Stalin), Rus Komünistlerin Siyasi Strateji Ve Taktiği Üzerine, Halk Savaşının Askeri Sanatı (Giap)

Edebiyat: Gılgamış Destanı, Küçük Ağacın Eğitimi, Semerkant, Ömer Hayyam, Oblomov, Şeyh Bedrettin Destanı

Partiye öneriler ve beklentiler:

(...)

Yoldaşça Selamlar ve Başarılar.

* **Şirin Öter yoldaşın 2013 yılında yazdığı 3 aylık komutanlık gelişim raporu.**

Profesyonel Devrimciliğe Dair İddiam Ve Pratiğim...

Sevda Çağdaş

(Raperîn Dicle)

25 Haziran 2016

Partinin eylemlerinin her yerde konuşulduğu bir süreçte tanıştım partiyle. Partiyi tanımaya başladıktan kısa bir süre sonra pratik çalışmalarda yer almaya başladım. Bu süreçte tutuklandım. Partinin zor süreciydi ve benim de bu süreçte şekillendi devrimciliğim.

Hapishaneden çıktıktan sonra ailemin gerici kuşatmasını partinin de desteğiyle aştım ve devrimci-likte ısrarımı kabullendirdim aileye. Üniversiteyi kazanıp partinin önerdiği ilde okula gitmeye ve çalış-ma yürütmeye başladım, üniversite bir araçtı benim için başından beri. Bir süre devam ettikten sonra, üniversiteyi bırakma kararı aldım. Partinin de onayıyla profesyonel anlamda devrimcilik yapmaya adım attım. O süreçten bugüne mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda partinin çalışma yürütmemi istediği tüm illerde ve tüm görevlerde gönüllülükle yer aldım, mücadele yaşamıma epey katkısı olan deneyimler biriktirdim. Gelişim sürecimi partinin önüne çizdiği rota doğrultusunda sürdürdüm.

Tüm bu süreçler boyunca toplam gelişimim partinin içinden geçtiği süreçlerden ve olumlu-olumsuz gelişmelerden bağımsız değildi elbette. Benim için, gelişimi hızlandırdığım, kimi anlarda yavaş ilerlediğim, kimi anlarda bir düzeyde kalıp sıçramam gereken eşiğe dayandığım, daha ileri düzeye sıçrayamamanın gerilimlerini yaşadığım, potansiyelimi ortaya koyamadığım, kimi anlarda içe döndüğüm, ama toplam deneyimim bakımından hep gelişmeyi, değişmeyi tartıştığım ve bunun iç gerilimlerini, sancılarını yaşadığım süreçler toplamı oldu diyebilirim.

Buraya gelmeden önceki son sürecimi iyi yönetemediğimi, partinin de aynı şekilde bu süreci iyi yönetemediğini düşünüyorum. Burada çuvaldızı kendime batırıyorum elbette.

2012'deki 11 aylık tutukluluğumun ardından hapishaneden çıktığımdan sonraki süreçte, kendime biçtiğim rolü, gelişime, sıçrama yapmaya dair aldığım kararları, hedeflerimi tam olarak ortaya koyamadım. Ama sürecin toplamına dair belirtmeliyim ki, kendi adıma dersler çıkardım.

Yüzümü daha fazla kendi gelişime ve toplamda partinin gelişimine dönmeliydim. Kendi bağımsız kadın kimliğimi derinleştirebilir ve kadın özgürlük mücadelesinin politikaları ve ihtiyaçları üzerine yoğunlaşabilirdim. O süreçte kendime daha fazla rol biçmeliydim.

Kadın önderleşmesinin, kadın komutanlaşmasının tartışıldığı, kadınların yüzünü silaha, özgür alanlara döndüğü, bir kadın devrimi de olan Rojava devriminin herkese umut olduğu bir süreçte kendimi yenileyememiş olmamla hesaplaşıyorum şimdi. Dağda ve Rojava'da geçirdiğim ve hala devam ediyor olan dönemin toplamında bir yüzleşme ve hesaplaşma sürecinden geçtiğimi belirtmeliyim. Eğitim süreçlerinin toplamı beni yeniledi ve güçlendirdi. Şimdi daha güçlü ve iradeli bir kadın devrimci olarak var olmaya çalışıyorum.

Eğitimde yürütülen tartışmalar ışığında profesyonel devrimcilik pratiğimi yeni baştan ele alıyorum. Bugüne kadar gösterdiğim performansın yetmediğini burada çok somut görmüş oldum. Gerilla tarzı yaşamın gereklerini kendi pratiğimde sorguluyorum ve dersler çıkarıyorum.

Geleceğe ertelemeden bugünden yenilenmeye başladım. Partimin de yol göstericiliğine olan inancım.

Devrimci selamlar, saygılar

4 Aralık 2015

*** Sevda Çağdaş yoldaşın, profesyonel devrimcilik konulu bir eğitim çalışmasının ardından yazdığı rapor.**

Kadın Özgürlük Mücadelesi Bende Nasıl Bir Yerde Duruyor?

Ümit Yetik
(Baran Munzur)
22 Ağustos 2016

Bu soruya çok yabancı değilim, ama bunu kendime sorduğumda, kadına ve onun mücadelesine, haklarına ne kadar uzak olduğumu gördüm. Yıllardır belli bir düşünce ve duyguyla kendimi nasıl kandırdığım yeni ortaya çıktı. Devrimcilik yapmakla veya devrimci olmakla kadın sorununu kendimde aşmış olduğumu zannediyordum. Bu konuyla ilgili belli çalışmalarda (toplantı, eylem, yürüyüş) yer almış olmam ve bunu sorun olarak görmemem, bana bu olguyu kabullendirmişti. Lakin ne kadar çok yanıldığımı ve büyük eksikliklerimin olduğunu kadın özgürlük mücadelesi dersinde öğrenecektim. Aslında sorarsanız, bu dersin olacağını duyduğumda çok rahat karşılamıştım. Kendimde bu konuda bir sorun da görmüyordum, çok da umursamıyordum. Onun için rahat hissediyordum kendimi. Kadın yoldaşların benim üzerime eleştiri yapacaklarını da biliyordum. O kadar da endişeli değildim. Dediğim gibi, kendimde erk-erkek özellikler bulmuyordum ya da bulamıyordum. Yalnız insanın er ya da geç gerçeklerle karşılaşmak gibi büyük bir sorunu var. Derler ya, “yalancının mumu yatsıya kadar yanar”; benim de kendimde yıllardır sakladığım erk-erkek yanlar, özellikler birer birer karşıma çıktı bu derste.

Kendinle yüzleşme, aslında “insanlıkla yüzleşme” dersi, eleştiri-özeleştiri toplantısı başlamıştı. Benden önce bir yoldaşın değerlendirmesi yapıldı. Yoldaşlar sorular sormaya başladılar. O yoldaş da kendince sorulara cevap veriyordu. Yoldaş sıradan cevaplar veriyordu, ben de verdiği cevaplarda sorun bulmuyordum. Gözüme çarpan sadece, yoldaşın sorulan sorulara genelleme cevaplar vermesiydi. En sonunda kadın yoldaşların soruları bitince, yoldaş üzerine değerlendirmeler yapıldı. Yapılan değerlendirmelerde yoldaşın birçok erk-erkek yanları ortaya çıkmıştı. Değerlendirmelerin sonunda yoldaşın moralinin nasıl bozulduğunu fark ettim. Herhalde onun için kötü ve tuhaf bir duyguydu. Bu arada kurgu yapıyordum kafamda, benim de böyle moralim bozulacak mı diye, ama oluruna bıraktım her şeyi. Ben de yoldaşa sorulan sorulara içimden cevap veriyordum. Ve bunun gibi değerlendirmelerin bana da yapılacağını artık kesinleştirmiştim, bir endişe de içimi yiyordu. Kendim de yoldaşa sorulan sorulardan erk yönlerimi sezmeye başlamıştım. Diğer taraftan da, bir an önce değerlendirmemin yapıp bitmesini bekliyordum. Lakin kendimce yorumladığımda, asıl olarak, o ortamdan bir an önce gitmek istememdi bu. Ve şu kaniya varmış bulunuyordum; erkeğin erkek yanlarıyla yüzleşip bunları kabullenmesi cidden zor bir şeymiş. Bir de yüzleşme dersini kadın arkadaşların yapması daha da zorluyordu durumu, sanırsam. Ama ben değerlendirmemin yapıp bitmesini hala bekliyordum.

Sonunda yoldaşlar benim değerlendirmemi yapmaya başladılar ve benim kendimle yüzleşme zamanım gelmişti artık. Soruları birer birer sordular aralıksız, ben de kendimce cevap olmaya çalışıyordum. Ama değerlendirme başlamadan önce sorulara açık bir şekilde cevap vereceğim yönünde kendimi ikna etmişim. İşimi kolaylaştıran tek yön buydu sanırım. Sorulara rahat ve zorlanmayarak cevap vermeye çalışıyordum. Bir an yoldaşların sanki beni farklı değerlendirdiklerini hissettim; önceden dediğim gibi, ben hala anlattıklarımda çok abartılacak erk-erkek yanlar görmüyordum, “yoldaşlar sanki zorla bir şeyler bulmak istiyorlar” düşüncesi de sardı beni. Oysa ben açıkça sorulara cevap veriyordum ve benden önce değerlendirmesi yapılan yoldaşın sorulara açık cevap vermediği tespiti ortaya çıkmıştı, ben de bu şekilde değerlendirmiştim. Bununla beraber şu yorum da yapılabilir; bu sorulara açıkça cevap vermem bir çare miydi, evet, bunu bir çare olarak görüyordum. Ama bunun da eleştirilmemin önüne geçmeyeceğini daha sonra anlayacaktım.

Değerlendirme uzun sürdü. Yoldaşlar sorularını sorup bitirdiler, bana söz verdiler kendimi değerlendirmem için. Ben de kendimi değerlendirdiğimde, erk yanların ortaya çıktığını fark ettim. Ama her şeye rağmen kendimi tamamıyla değerlendirmeyi dahi başaramamıştım. Belki birçok şeyi bilerek

değerlendirmedim, ama ben kendimi ancak o gün o kadar değerlendirebilmişim. Çok da eksiktim. Şimdiki yaşamıma kadar kadın özgürlük mücadelesine ve cins bilincine ne kadar uzak ve ilgisiz olduğumu anlamışım. Devrim adı altında dahi eksikliklerimin olduğunu da görmüştüm. Kadını ikinci planda görmem ve onu bir sığınma ve sevgili aracı olarak görmem, askeri alanda olmama rağmen kadın komutanların bana emir vermesini ara sıra kabullenememem, yanibaşımdaki yoldaşlarımın sorunlarını kadın cephesinden anlayıp çözmemem, askeri alanda duygusal olarak zayıf olduklarını düşünmem, kadınları çözüm noktası olarak tercih etmemem temel eksikliklerim oldu. Ardı sıra birçok eksiklik daha...

Bunları benim değerlendirmem üzerine bir de kadın yoldaşlardan duymam, beni de değerlendirmesi yapılan bir önceki yoldaş gibi kötü etkilemişti. Kendimi çok kötü ve moralsiz hissetmeye başlamışım. Etkisi üzerimden kolay geçmedi ve hala kadın yoldaşları görünce kendime üzüldüğüm. Aslında onlara acımam değil, kendime acımam gerekiyormuş. Bunun ne kadar kötü bir duygu olduğunu, karşı cinsime yıllarca hükmettiğimi anlayınca ve kadını salt bir sömürü nesnesi olarak ele aldığımı fark edince kendimden utandım. En çok da bu etkilemiş olmalıydı beni. Kendime devrimciyim dememe rağmen hala kadınlara sömürüyor ve ikinci cins gözüyle bakıyor olmam tarumar etmişti beni. Değerlendirmenin başında kadın yoldaşın bana yönelttiği “Devrimciliğinin önünde kadın mücadelesi konusunu bir engel olarak görüyor musun” sorusuna, “Engel olmaz” diye cevap vermişim. Ve lakin bu benim ne kadar yanlış bir devrimcilik çizgisinde ilerlediğimi hatırlatmış oldu. Değerlendirmeden sonra bir iki gün kendi içimde ve kendimle bir savaş başlattım. Ve şu kaniya vardım: Önce insan sonra devrimci olmam için kadın mücadelesini anlayıp öğrenmem, hem de kadın mücadelesi çizgisinde kendimi yeniden var etmem temel sorunum oldu. Günlerce şu soruyu sordum kendime: İnsan yanibaşımdaki, beraber silah çattığı, düşmana karşı beraber savaştığı bir yoldaşını nasıl anlamaz? İşte bugünlerde cevap vermeye çalışıyorum bu soruya. Ne kadar cevap olabildim, bilmiyorum ama, en azından artık eskisi gibi düşünmemeye çalışıyorum.

Aslında bugün kendimi eleştiri-özeleştiri süzgecinden geçirdiğimde şu fikre kesinlikle vardım: Kadını anlamak ve bende ki erk özelliklerden kurtulmak şart. İnsan hemen bu erk yanlarından kurtulamaz, böyle hayalci de yaklaşıyorum kendime. Bunun için uzun süreli mücadele etmem gerektiğinin artık bilincindeyim. Beni bu özelliklerimden kurtaracak temel nokta, şimdilik bunun farkına varmış olmamdır. Bu benim için bir çıkış yolu olmalıdır. Bu farkına varma haliyle kendimi geliştirmem gerekiyor. Zaten gelişemezsem, devrimciliğimin de bir anlamı kalmaz diye düşünüyorum. Hani deriz ya, biz devrimciler yeni dünyayı kurmak için savaşıyoruz, eşit, sömürsüz ve paylaşıma dayalı. Bunu yapabilmek demek, bugünden kendimde değişimler örgütlemek demektir. Ben kendimde bunu gün yüzüne çıkardım. Ancak erk sistemin özelliklerinden kurtulabilirsem ve tüm erkek yoldaşlar bu öğretilmiş erk zihniyetinden kopuşlar gerçekleştirebilirlerse amacımıza doğru hizmet etmiş oluruz. Bu görüş açısı şu an benim temel düşüncem.

İşte böyle yoldaşlar, bir değerlendirme toplantısı ve ders bende sarsıcı etkiler yarattı. Eski dünyayı ayaklarımın altından çekip aldı. Şu an kendimi bir boşlukta hissediyorum. Kendi kendime ara sıra soruyorum, bu özellikler ne kadar içime işlemiş diye. Ve şu an ayaklarımın altından alınan dünyanın dışında, yeni bir dünya ve zemin arıyorum tutunmak için. Bunu başarabilir miyim, bilmiyorum ama, sonuna kadar başarmaya çalışacağıma inanmak istiyorum. Kıstasım, başarırısam iyi bir devrimci ve militan, başaramazsam elinden her şeyi alınmış sıradan bir insan olacağım. Düşüncelerim başarırısin diye ilerletiyor beni. Artık bu iç yüzleşmeyi görev olarak önüme koymuşum. Bu özelliklerden erken kurtulmam gerek diye düşünüyorum, yeni yaşama dahil olmak için. Çünkü umutla söylüyorum ki, bu özellikler kapitalizmin burjuva sistemi tarafından verilmiş ve bunlar benim kişiliğim değil. Bu yüzden, iradem dışında bana öğretilen bu özellikleri şu an kendi irademle onlara iade etmek için mücadele ediyorum. Şimdi düştüğüm yerden kakıp ileriye yürümenin zamanı. Sendeleyip beklemekle de olmuyor. En doğrusu, umuda tutunarak ilerlemek. Bu, yeni insan olma yolunda devrimciliğe atacak ilk adımım olacaktır. Ve ben kendimde yeni bir insanı oluşturduğumda, sağlam bir devrimci olabilirim. Dedğimiz gibi, komünistler yeni dünyanın özgür insanlarıdır, benim de bu insanlar içinde yer alabilmem için erk yanlarımdan kurtulmam gerekiyor. Bu da yeni erkeğin kadın üzerindeki sömürsünün son bulmasıyla olacaktır.

Kısaca değerlendirecek olursak, bir kadın özgürlük toplantısı ve dersinin bende ne etkiler yarattığını, neler hissetmeme neden olduğunu ve beni hangi düşünceye getirdiğini burada anlatmış bulunuyorum. Zaten şimdilik bunları yazabiliyorum. Duygularımı katmadan kadın konusunda perspektif verip ideolojik bir yazı da yazabilirdim. Ama beni etkileyen duygularımın gerçekliğidir. Bunu daha önemli buluyorum. Bende oluşan duygular bunlar, kısacası. Tüm erkekleri erk yanlarıyla yüzleşip yeni insan olmaya davet ediyorum.

Yasemin'di Kardelen Oldu

**Veli Görgün
(Devrim Şoreş)**

22 Ağustos 2016

İstanbul beyazlar giyinmiş
Beyaz arınmaktır kirlerinden
Yeni bir günün muştusunu verir gibi
Örter karanlıkların üstünü.
Bir de karanlıkları aydınlatan
Ateş böcekleri vardır
Geceyi aydınlatmak için
İnsanların kalbine ışık damıtlar her gece.
Ama o gün dokuz şubat'ta
Beyaz kar kırmızıya boyandı.
Karlara içinde bir yürek
Yatıyor upuzun ve sessizce
Saçları karın üstüne yayılmış
Dudağında hafif bir gülümseme
Ve ılık ılık akan kanında
Kardelenler boy veriyor.
A can yoldaş
Yiğit yoldaş
Daha demincek
Gülerek karda yürüyordun
Umut yüklü ve heyecanlıydın
Yüreğin karanfil sıcaklığında
Zemheri soğuğa meydan okuyordu.
Yaşama tutkuyla bağlandığın
O en kısa an kadar kısa zamanda
O derin sessizlik
Yırtılan karanlıkta
Usul usul kar yağmakta
Yüreğinin kanı karı parçalıyor.
Zaman durup
Yaşam tuzla buz olurken
Tarih anı kaydediyordu
Sen yıldızlar ülkesine uçarken.
Oysaki hayat doluydun
Yüzünde gülümseme eksik olmazdı
Yoldaşlarına sıkı sıkı sarılır
Hasret giderirdin
Kapıdan içeriye gülerek girer
Ortamı hemen ısıtırdın
Seni hep o gülüşünle hatırlayacağız.
Saat 23.30
Loş ışıkların altında
Öylece yağan karı seyretmekteisin.
Sıcaklığına dayanamayan kar eriyor
Üşüyor yüreğimiz
Beynimize saplandı bir bıçak gibi
O sessiz yatarkenki halin.
Ve ateşli bir güllüdür öfkemiz
Yumruklarımızda parçalanan kin
Göz pınarlarımızdan taşan hınçla
Yağmur gibi yağacağız zalimlerin üstüne.
Kadın devrimiyle özgürleşip
Milan bir ruhla
İsyanlar kuşanarak
Şehitler kervanına katıldın
Her daim yüreğimizde yaşayacaksın.
2 Aralık 2012

"İhtiyaçlara Cevap Olma İsteğimi Askeri Zeminlerle Birleştirmek Konusunda Çabalar İçindeyim"

Berfu Dilan Canbay
(Arjîn Selçuk)
8 Eylül 2016

Yoldaşlar

Bir buçuk yıllık askeri alan çalışmamdaki gelişim seyrim, Medya Savunma Alanları'ndaki eğitim, kısa süreli Rojava pratiği aşamalarından oluşmakta ve partimiz MLKP'nin açılım yaptığı yeni alandaki gelişimimle devam etmektedir.

Partimiz MLKP'nin Hüseyin Demircioğlu Akademisi'ne eğitim dönemimde yazdığım "eğitim raporları"ndan kaynaklı, bireysel raporumu, Rojava sürecinde ve yeni sahada geçirilen süreçte kendimde var ettiğim/edemediğim alışkanlıklardan, yeni insanı yaratmada önüme engel olarak gelen eskiye dair kişilik özelliklerimden ibaret olan bir çerçevede parti önderliğimize sunuyorum.

MLKP'nin eğitim alanlarından geçtikten sonra silahlara ve tekniğine belli düzeyde hakimiyet gelişti. Bu teknik hakimiyetin yanı sıra, partinin ideolojisi ve kültürü anlamında da belli gelişmeler katettiğimi söyleyebilirim. Bu gelişim Rojava'da da kısmen devam etti. Görmediğimiz silahları ve eylem tarzlarını Rojava'da kısmi olarak giderme imkanı buldum. Cephe pratiklerim oldu. Bire bir çatışmaya girmesem bile, o atmosferde yaşamak bir deneyimdi benim için.

Görevimin yoldaşlar tarafından söylenmesinden sonra, görevimin bilincine varmada eksiklikler yaşadım. Biliyordum, önemli bir görev verilmişti, ama buna nasıl hazırlık yapmak ya da nasıl yoğunlaşmak gerekiyordu, bu noktalarda yetersizlikler yaşıyordum. Zihinsel yoğunlaşmanın nasıl olması gerektiğine dair bir bilğim yoktu. Bana göre bu görevi istemem ve heyecanlı olmam yeterliydi. Bir de, bunun yanında, bilmem gereken kural niteliğindeki uyarılar vardı. Görevim üzerine yoğunlaşmalarımın azlığı bu uyarıları boşa çıkarmaya sevk etti beni. Bir özgüvenin olması, kendimi kontrol altında tutmaya yoğunlaşmamın önünü kesmişti. Pratiğe yansımaları oldu.

Partimiz MLKP'nin genç bir kadın savaşçısı olarak, kendime bile söyleyemediğim zihnimdeki zincirleri parçalamam gerekiyordu. Bunların daha sonra farkına vardım, yol sürecindeyken.

Yol süreci benim, gerçekliğime biraz daha yaklaşmamı sağladı. Bireylerin zorlanma anlarındaki iradelerinin gerçekten sıçrama yarattığına şahit oldum kendi şahsımda. Kendimle tartıştığım konulardan birisi iradeli olmaktı. Bunun somutlaştığı örnekler, bir dağı tırmanırkenki yorgunluğun yönetmesi, saatlerce yürüyüşlerin ardından artık moral olarak bitmek ve bunu etrafındakilere yansıtmak gibi. Söylenme hallerimin olması, mızızlanmam, kendimi sınırlarıma hapsedmemiş olmam (yani yapabileceğimin en iyisini yaptığımı düşünmem) da diğer kısmını oluşturuyordu. Gelişimim için yaptığımız tartışmalar hala yolun daha çok başında olduğumun bir kanıtıydı. En büyük eksikliğim yol

sürecinde bir MLKP'li duruşu sergileyemememdir. Bu konuda, başta parti önderliğimiz olmak üzere, tüm yoldaşlara özeleştiri vermem gerekmektedir.

Bir de bunun yanında, kendi içimde yaptığım tartışmalar vardı. Partimizin beni mecburiyetten bu gruba dahil ettiğini düşünüyordum. Bu da beni manevi olarak çokça yıpratın bir duruma dönüşüyordu. Toplam yol sürecine dair durumum; irademi sürekli kılamadığım, pes etmeleri çokça yaşadığım, duygularımın baskın olması, kendimce çizdiğim doğrularımın olması, askerileşme, askeri düşünme, sorunları tespit etmede iyi olup çözüm noktasında gerilerde seyrettiğim şeklinde özetlenebilir.

Yol süreci bittikten sonra, Dersim sahasında biraz daha iyiye giden bir hatta ilerledim. Alana hakim olma, alanı tanıma, düşman hareketliliğine dair bilgiler, hayatı örgütlemekteki sorumluluklar, çalışmamıza hizmet edecek ve arkadaşların "özsavunma" dediği çalışmalarındaki kimi detayları arkadaşlarla tartışmak, öğrenmek ve eylemselliklere yoğunlaştığım süreçler birbirini takip etti. Yol sürecinde önüme gelen engeller, alanımıza ulaştıktan sonra da yer yer önüme çıktı. Şiddeti yol sürecindeki gibi değildi, fakat yine aşabildiğim bir şeye evrilmemişti. Alanda kendi cephemde çokça gündeme gelen konu ise ast-üst ilişkileri, emir-talimat ilişkileri oldu. Yaşadığım belli süreçlerden kaynaklı "emreden" kişilere karşı müthiş bir tepki gösterme, "sınırlar" içine alınmaya karşı kabullenmeme refleksleri bende çokça gelişti.

Bu süreçte, partinin ses getiren eylemlerinin olmaması, Pirsus şehitleri için misilleme eylemselliklerinin gündeme gelmeyişi, sahadaki varlığımızın ilanını eylemle gündeme getirme, bizde daha fazla eylem yapma isteği ve ağırlığı yarattı. Dahil olduğum mayın eylemi ve yol kesme eylemi benim cephemden gerçekleşti. Bu eylemler bana deneyim, tecrübe olarak yansıdı. Bir mayının döşenmesi, kamuflesi, mayın başında beklemek gibi getirileri oldu. Yol eylemi ise propaganda ve halkla ilişkileniş, örgütsel işleri halletme, milis örgütlenmelerinin kimi detayları hakkında fikir sahibi olduğum bir tecrübeydi.

Artık üslenme çalışmalarına geçilen süreçte gittiğimiz üslenme alanında, çalışmalara bütün yoldaşlarla beraber dahil olduk. Ben de belli görevlendirmeler ve konumlandırmalar çerçevesinde üslenme çalışmalarına katıldım. Kampa girdikten sonra, ideolojik derslerle tekrardan öğrenme ve içselleştirme formatında ilişkilendim. Bahar pratiğinde bileşenimizin benim üzerimden geliştirmek istediği çalışmalara, yeni gelen yoldaşlara, gün geçtikçe faşistleşen düşmana ve sürece cevap olmak bakımından önemli bir yer tutmaktaydı, eğitimlerle ilişkilenişim.

Kendimi bahara hazırlamak için eylem cephesinden yoğunlaşmalarım oldu. Yoğunlaştıkça öfkelen dim, öfkelen dikçe yoğunlaştım şeklinde formüle edebilirim bu süreci. Bu süreçte, yol sürecinde benimle yapılan tartışmalara karşı çözüm bulma arayışlarım, girişimlerim oldu. Partimizin bana verdiği sorumluluklara ve kadın komutan misyonuna uygun savaşıyı yaratmanın ağırlığı içine girdiğim söylenebilir. Bunun yanında bileşendeki yoldaşları yaşamsal-örgütsel konulardan tamamlama ve bileşenin ihtiyaçlarına cevap olma isteğimi askeri zeminlerle birleştirmek konusunda çabalar içindeyim.

Son olarak raporumu, devrim uğruna partimiz MLKP'yle yürüdükleri yolda şehitlik mertebesine yükselen, Erdal Balcı'dan Işık Kutlu'ya, Yeliz Erbay ve Şirin Öter yoldaşlara kadar tüm şehitlerimizi ve partimizin yarattığı tüm değerleri saygıyla ve özlemle anarak, parti önderliğimize ve partimizin komünistlerine yeni süreçte başarılar dileyerek sonlandırıyorum.

Devrimci selam ve saygılar.

Mart 2016

*** Berfu Dilan Canbay yoldaşın FESK Kürdistan Kır Birliği'nde yazdığı bireysel gelişim raporu.**

"Eskiği Tamamen Yıkarak Yeni Bir Ben Yaratmak Temel Amaçlarımdan Birisidir"

Medine Özmez

(Roza Rênas)

20 Mart 2017

29 Şubat 1996 doğumluyum. Amedli Kürt Sünni bir ailenin 6. çocuğuyum. İşçi bir aileden geliyorum. Annem ev emekçisi, babam emekli. 6 kardeşiz, 4 abim, 1 ablam var. Orta halli bir durumda, Amed'de yaşıyorlar.

Adnan Menderes Üniversitesi felsefe bölümü 1. sınıfta okuldan ayrıldım. Rojava'ya geldikten sonra tamir, teknik, tadilat işlerine yeteneğim ve isteğim olduğunu fark ettim. 2 kez gözaltına alındım. Açlık grevine girdim ve ifade vermedim. Zindan deneyimim olmadı. Parti öncesinde örgütlü bir geçmişim olmadı.

Siyasete ilgi duymaya başladığımda, yani 2014'ün Nisan-Mayıs aylarında okuduğum lisede örgütlü arkadaşlarımla ilişkilendikten kısa süre sonra örgütlendim. Örgütlendiğim ilk 5 ay ailenin baskılarından dolayı partiyle ilişkilerim zayıf kaldı. Sonrasında üniversiteyi kazanıp Aydın'a gittikten 1 hafta sonra, okulu bırakıp İzmir'e, partide aktif çalışma yürütmeye gittim. İzmir sosyalist gençlik ve genç kadın örgütlenmelerinde görev aldım. 2015'in ilk 5 ayında KGÖ İzmir il komitesinde görev aldım. Sonrasında, İzmir'de bir kadın olarak yalnızlaştığım ve bunun çözüm yollarını aramayıp yoldaşlardan uzaklaştığım kısa bir dönem yaşadım. Mücadeleden düşmenin beni daha fazla yalnızlaştırdığının ayırdına vardığımda, partiyle olan bağlarımı sorgulayıp daha güçlü örgütlendiğim dönemde, yerelimi değiştirip İstanbul'da çalışma yürütmeye başladım. Sarıgazi gençlik sorumlusu olarak kısa bir dönem çalışma yürüttükten sonra, Rojava'ya geldim. Rojava'da 3 ay askeri ve ideolojik eğitim aldım.

Aldığım görevlerde sorumluluk bilinciyle ve istekli bir biçimde hareket ettim. Fakat sorumlulukların ağır geldiği zamanlarda duraksadığım ve kendimi sorguladığım dönemler yaşadım. Bu bakımdan kimi zaman hareketsizleştiğim, kimi zaman da çıkışlar yaşadığım süreçler oldu. Alışkanlıklarımdan, geri

yanlarımdan ve öğretilmiş kadınlık rollerimden sıyrılıp, eskiği tamamen yıkarak yeni bir ben yaratmak, yeni insanı var etmek temel amaçlarımdan birisidir. Bundan sonra partinin farklı alanlarında askeri bir yaşam sürdürmek ve en fazla ilgi duyduğum sabotaj alanında uzmanlaşmak istiyorum.

Devrimin ve isyanın olduğu her alanda bulunmak, bu alanlarda partili kimliğimle rol alıp mücadelenin öznesi olmak, kadın özgürlük mücadelesinde öncü görevler alarak ilerlemek istiyorum. Bu yüzden parti üyeliğimi talep ediyorum.

23 Ocak 2016

"Kızın, Deniz'in Başkaca Yaşayamazdı"

Ayşe Deniz Karacagil
(Destan Temmuz)
29 Mayıs 2017

Merhaba babacık;

Sana nasıl bir özeleştirme vermeli bilemiyorum. Hapishane görüşüme geldiğin günü hiç aklımdan çıkarmıyorum. "Bana baba olma fırsatı vermedin" demiştin. Bunun nasıl bir özeleştirisi olur, sanırsam hala bilmiyorum ve bilmeden gitmiş olacağım. Sen bu yazıyı okuduğunda kızın farklı bir diyarda olacak. Ama şunu belirtmeliyim babacık. Belki seninle, senin yanında, yani ikimiz, üçümüz belki bir şeyler yaşayamadık. Toplasan yılları geçmeyecek bir zamanı paylaştık. Fakat kavgamla birlikte tüm bunları yaşadım ben. Sizleri, seni... Burada sizlere de ayrı anlamlar yükleyerek değer verdim ve sevdim. Onurlu bir yaşamın, özgürlüğün kanadı olarak dünyaya yayılacak, sarsacak, yıkıp yeniden inşa edecek bir inancın savaşçısı olarak. Daha geniş görüş açıları ile, daha farklı bakış açıları ile, bencil olmadan! Belki sizleri göremeyecek, bir daha sizlere sarılamayacaktım. Seninle ideolojik, politik, güncel tartışmalar yapamayacaktım. Yahut iki zıt görüş arasındaki çelişkilere vurgu yapamayacaktım. Ama tüm bunları daha geniş kitlelerle, daha renkli bir yaşamda yaparak örgütledim yaşamı ve de yaşamımı.

Somut-soyut olan her şeyi birbirinden ayırt ederek, görerek, anlayarak. Tam içinde olarak. Dışarıda bir gözlemci, izleyici konumunda olmayı yakıştırmayarak. Düşünceleri ne ise ona göre yaşayarak. Bu yaşamın kendisi düşüncelerimin tanımıydı.

Geride ise daha da büyük bir şey bırakıyorum. Vasiyetimi yani... Kavgamı, insanlık savaşını, inancımı. Bunu devam ettirecek olanlar sizlersiniz. Benim en yakınlarım, ailem. Her zaman bana farklı yaşamam gerektiğini, devrimci yaşamın teorisini sizler öğrettiniz. Yaptığım şeyin tanımı işte tam olarak bu oldu.

Birlikte geçirdiğimiz yaz ayları, bazense kış ayları hep seninle olsun babacık. Senin yüreğini iyi tanıyorum. Her ne kadar sert olmaya çalışsan da ya da güçlü görünmeye çalışsan da, içinde duygusal ve hassassın. Sana bir vasiyetim de erkek egemen zihniyetin kalıntıları, erkeklik gururunu yıkmandır. Sınıf intiharını, cins intiharını yapmadan gerçek bir yaşamın mücadelesini vermen imkansız. Özellikle ezilenlerin mücadelesinde bir savaşçı, gerçek bir yürüyüşün sahibi olmak bunu gerektiriyor. Bana öğrettiklerin gibi yaşamak yani...

Belki sana, hatta kimseye yansıtamadım içimdeki büyük sevgiyi. Ama sen babamsın benim. Yansıtamasam da bunu bilmelisin. Kavgamın büyüklüğü kadar size inanıyor ve sizi seviyorum. Sen de kendini bu yüzden güçlü ve gerçek yaşamın sahibi kılmalısın. İnan bana, insan bütün o kirli düzenin etkilerinden kurtulduktan sonra insan olduğunu hissediyor. İşte sanırsam erişilmez denilen mutluluk bu.

Kızın, Deniz'in başkaca yaşayamazdı. En mutlu olduğu, doğru olduğunu bildiği bu yaşamdan başka. Yaşamın, ölümün, her şeyin tanımını farklı kılan bu gerçek yaşamın boyutları ile tanıştıktan sonra da başkacasını zaten tercih etmedi hiçbir zaman. Kuşkuları, şüpheleri, tereddütleri, korkuları olmadı bu yüzden. Aksine cüreti, cesurluğu, inancı, iradeyi büyüttü içinde. Onurlu yaşamı, doğrulardan öte gerçekleri, özgürlüğü...

Biliyorum ki bu sürece saygı duyacak ve beni anlayacaksınız. Bu yüzden ayrıca anlatma gereği duymuyorum. Anneme de belirttiğim gibi. Belki beni tanıyacak kadar bile vakit geçirememişizdir. Bu sana özeleştirim olsun. Ancak beni gerçekten tanımak için zaten şu an burada olman gerekirdi. Bu da senin vermen gereken bir özeleştirme. Gerçek beni en iyi kavgamda öğrenebilirsiniz. Yani bana ait ve aslında bütün canlılara ait bu özgür yaşamda. Özeleştirini pratik olarak vereceğini, kavgaya sarılacağını biliyorum. Bu yüzden arkaya bakmadan gidiyorum. Hiçbir zaman yapmadığım gibi. Gideceğim, gittiğim hiçbir yolda geriye bakmadım. Şimdi de öyle... Seni çok çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Bütün devrimci duygularıyla. Seni tüm duygu ve düşüncelerimin boyutundan öte kucaklar ve öperim. Seni seviyorum.

Kızın Deniz

"Partinin Vereceği Her Türlü Zor Görevi Yerine Getireceğime İnancım Tamdır"

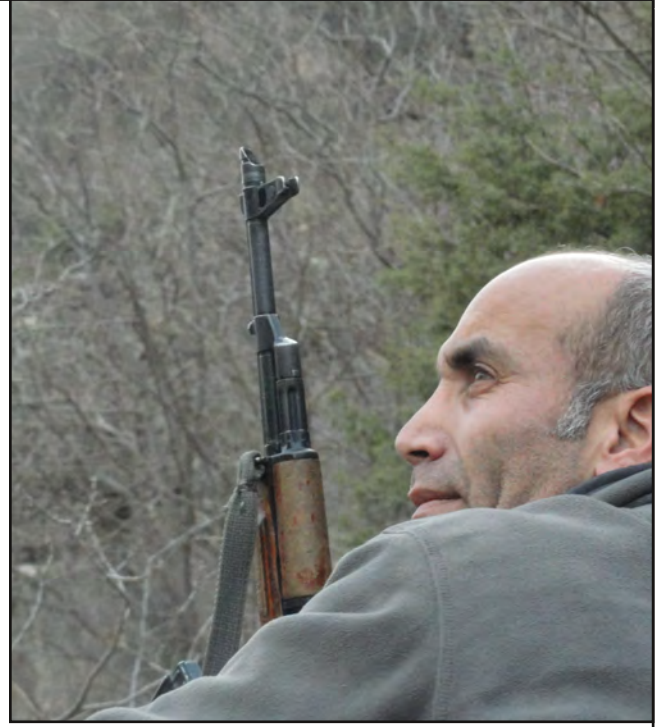
Hüseyin Akçiçek

(Alişêr Deniz)

28 Ağustos 2017

Yoldaşlar

Raporum Temmuz 2010-Mayıs 2013 dönemini kapsayacak.

2010 yılı başlarında askeri alana eğitim görmek amacıyla geleceğimi öğrendiğimde, hem çok heyecanlandım, hem de uzun yıllardır askeri alanda olma isteğimin ilk adımlarının atılacağını bilmek beni mutlu etti. Gelmeden önceki ve geldiğim süreçteki düşüncelerimin, bu alana dair beklentilerimin, askeri çalışmaya ve tüm parti çalışmasına ilişkin fikirlerimin şu an güçlü değişimlere uğradığını söylemem gerekir. Şimdi üzerine düşündüğümde, o anki algımın partimizin istediği kadro tipinden epey uzak olduğunu görüyorum. Askeri çalışmayı salt silah kullanmak olarak algılayan, iyi bir savaşçıyı iyi silah kullanma ve eylem yapma olarak gören türden düşüncelerdi benimkisi. Diğer yandan, partinin askeri çalışmaya, onun savaşçı ve komutanlarına biçtiği rol hakkındaki çarpık algılayışımı. Önemli bir yan da, sonraki süreçte üzerine düşünüp tartıştığım erkek algımdı. Askeri çalışmanın erkek alanı olduğuna götüren algım ve pratiklerimdi.

2010 Temmuz başında kamp alanına gelir gelmez eğitimlere başladık. Yukarıda değindiğim gibi, bu alanı sadece silah ve askeri teknik olarak görmem, devrimci yaşamın, disiplinin, kolektif emeğin, yoldaşlık ilişkilerinin bütünü olduğu gerçeğinin düşüncem içinde yer almayışının sıkıntılarını epeyce yaşadım. Eleştiri ve özeleştiriyle ilişkimin problemli oluşu da bunda epey rol oynadı diyebilirim. O anki algım, ne yapıp edip bu alan çalışmasına dahil olmaktı. Fakat dahil olmak, faaliyetin öznesi olmak için değişimimi örgütlemek zorunda olduğumu kavramış değildim.

Eğitimin başlarında, eğitimcilerimizden birinin "eğitimimizin asıl amacı yaşamda devrimciliği örgütlemektir" sözünü o günlerde çok anlayamamıştım. Zaman geçtikçe ne söylemek istediğini anladım. Şimdi yaşamımın bunun üzerine kurulu olduğunu söylesem de, başlangıç aşamasındaki sıkıntılarımın üzerini kapatamam.

Neydi yaşamı devrimci kılmak? Bunlar benim karşıma hangi biçimlerde çıktı? Yoldaşların eleştirileriyle açığa çıkan şeyler oldu. Temel eleştirilerden biri, başarısızlık karşısında içe dönme, moral bozukluğu ve küsme. Atışlarda vuramadığımda, bunun nedenleri üzerine düşünmem gerekirken, böyle yapmıyordum. Beni yöneten tek şey, vuramazsam, başarısız olursam, parti beni bu alanda görevlendirmez düşüncesiydi. Sanki partinin tek çalışması buymuş gibi ele alıyordum. Bu düşüncelerin benim erkek algımdan kaynaklandığını da belirtmem gerekir. 4. kongrenin kadın özgürlük sorununa dair belirlemeleri ve kararlarının bilince çıkarılmayışı, sorunun kabaca ele alınışı, tipik semt çalışanı gibi hareket etmem, yer yer bu soruna karşı duyarsızca yaklaşımlarımın getirdiği zorluklardı. Kadın özgürlük sorununu kadın yoldaşlarla iyi geçinme ve onlara karşı saygılı olma gibi algılayan feodal düşüncelerim vardı ya da kadına dönük her türden şiddetin tarafımda tepkiyle karşılanıyor

olmasını yeterli görüyordum. Kadın yoldaşlara dönük her olumsuz harekete karşı tepkisel yaklaşımımın da bir erkeklik hali olduğunu şimdi daha iyi anlıyor, biliyorum. Mücadele etmek, değiştirmek, tartışmak ve yol göstermek yerine, kestirmeci yaklaşım olan tepkiselliğimi öne çıkartıyordum.

Bu tepkisel davranışlarım sadece bu konuyla sınırlı değildi. Zorlandığım, çözüm bulamadığım hemen hemen her durumda bu seçeneğe başvuruyordum veya genel eğilimim böyleydi. Bu yaklaşım biçimim beni epey zorluyor, yoldaşlık ilişkilerimde dönem dönem sekterleşmeye götürüyor, kimi yanlarıyla da yoldaşları kırmama neden oluyordu. Duygu dünyamı yoldaşlarla paylaşma-mam, tepkilerimi kontrol edememem, kolektifleştirmemem sonucu içe dönüyor ve kendimi sınırlandırıyordum. Bunda, önceki çalışma alanımda uzun yıllar yalnız kalışım ve yürüttüğüm çalışmanın gereği olarak “sıradan” insanlarla sürekli iç içe oluşumun önemli etkisi olduğunu düşünüyorum. Bireysel çalışma, bireysel düşünme, her sorunu bireysel çözmenin zamanla bende belli bir şekillenmeye yol açtığını düşünüyorum. Bireysel çalışmanın yarattığı bireysel tarz bende hakimdi. Bireysel tarzımın diğer bir yansıması da müdahalecilikti. Bu yönlü eleştiriler de alıyordum. Her işi kendimin çözme isteği, yapılacak işte mutlaka olmam gerektiği hissi ve duygusu, yanlış yapıldığında hemen müdahale etme, bazen gereksiz ve yersiz müdahaleler biçiminde yoldaşları zorluyordu. O zamanlar bu eleştirilere fazla anlam yüklemiyordum. *“İş yanlış yapılıyorsa veya eksiklik varsa müdahale etmek ve düzeltmek gerekir”* diyordum. Bu düşüncemin yoldaşların gelişiminin, öğrenmelerinin önünü tıkadığını anlayamıyordum ya da bu yaklaşım kolayıma geliyordu.

Bu sorunlar üzerine düşünsem de, iradi müdahalem yetersizdi. Emek vermede zayıf kalıyordum. Yani iç mücadelede yeterli emeği vermediğimi görmem epey bir zaman aldı. Emekçi olduğumun, söylenen ve yapılması gereken her işte mutlaka var olmamın, kendimi sakınmamamın yoldaşlar tarafından övgüsünü (yer yer de eleştirisini) almam, bende, *“iyi bir devrim emekçisiyim”* düşüncesini oluşturuyordu. Çünkü en ağır işleri yapmak, görevlere gitmek, yük taşımak, kaba işlere atılmak vb. emekçilik için yeterliydi diyordum. Zamanla emekçilik algımın zayıflığının farkına varınca, deyim uygunsa, elle tutulacak bir şeyim kalmıyordu geriye. Yoldaşlara emek, kendime emek, partinin sorunlarına emek yok denilecek kadar azdı. Zaten bu algım da zayıftı. Bazen yoldaşların eleştirileri, bazen sorumlu yoldaşlarla yaptığımız tartışmalar bende değişimin zorunluluğunu ortaya koyuyordu. O günlerde kendimle yürüttüğüm en önemli tartışma, *“devrimcilik yapacaksam, partinin istediği düzeyde bir kadrosu, savaşçısı ve komutanı olacaksam, değişmem ve bu özelliklerimi değiştirmem gerekir”* tartışmasıydı. Bu tartışmalarla ülkeye dönmeyeceğimin, mutlaka bunları aşacak tarzda kendimi örgütleme zorunluluğumun farkındaydım.

Tam da bu süreçte parti beni uzmanlık eğitime göndermeyi uygun gördüğünü açıkladı. Benimle yapılan tartışmada, partinin benden beklentisinin yüksek olduğu, eğitimle beklentiye boşa çıkarmayacak tarzda ilişkilennemem ve zaaflarımla mücadele etmem gerektiğini vurgulandı. Bu tartışmanın ardından uzmanlık eğitime gittim. Eğitim boyunca verilen her şeyi büyük oranda aldığımı, zorlanmalar karşısında pes etmediğimi, her koşulda ve zorluk altında verilenleri içselleştirdiğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Daha sonra Akademimizde omuzladığım askeri eğitici görevimde hemen hemen hiç zorlanmayışımın nedeni de, uzmanlık eğitimiyle kurduğum doğru ilişkiydi. Fakat bu süreçte her gün üzerinde düşündüğüm, aşmam gereken zaaflı yanlarımın kendisiydi. Kendime müdahale etmeye, küçük de olsa yol almaya başladığım dönem uzmanlık eğitimi dönemi oldu. PKK'den yoldaşların içinde olmak, onların olumlu pratiklerini gözlemlemek, uzun yıllar mücadele içerisinde olan arkadaşların üslup, tarz ve yaklaşımlarına tanık olmak değişimimde etkili oldu.

Eğitim bitiminde kampa geri döndüm ve yeni bir sürprizle karşılaştım. Yoldaşlar benim Akademide kalacağımı ve yeni gelecek yoldaşların eğiticilerinden biri olacağımı söylediklerinde çok sevinmişim. Aklıma ilk gelen, *“parti bana güveniyor, bu işi yapabileceğime inanıyor, bu güveni boşa çıkarmayacak bir titizlikle, sorumlulukla hareket etmeliyim”* düşüncesi oldu. Akademide bugüne değin yaklaşık iki yıl, hem eğitim verdim, hem yaşamı örgütlemenin öznesi oldum, hem de değişimimi örgütleme çabası içine girdim.

Baştan söylemeliyim ki, zor bir süreçti. Yılların biriktirdikleriyle mücadele etmek, zaafılarını yenilgiye uğratmak, yoldaşlara emek vermek, onların gelişimine katkı sunmak ve örnek bir komutan olmak bütünlüğünü başarmalıydım. Zaman zaman hepsini bir arada götürmenin sıkıntısını yaşadım. Önemli oranda değişim yaşasam da, bazı durumlarda geçmiş alışkanlık ve tarz sorunlarının beni zorladığını biliyorum. İki yıllık süreçte hem öğrettim, hem öğrendim. Hem yoldaşların değişimine emek verdim, hem de kendi değişime emek verdim.

Gelinen aşamada, başlangıçtaki durumumun çok çok ilerisindeyim. Kafam açık. Ne yapmak istediğimi biliyorum. Partinin vereceği her türlü zor görevi, hazır veya potansiyel tüm güçlük ve engellere rağmen yerine getireceğime inancım tamdır. Gelişimimde özellikle iki yoldaşın büyük emeği var. Akademi sorumlusu yoldaşın ve çalışma arkadaşım Berçem yoldaşın uzun süreli tartışma, eleştiri ve sabırları meyvelerini vermiş görünüyor. Değişimim konusunda önemli mesafe kat etmiş olsam da, zorlandığım anlar da oldu. Özellikle duygularımı kontrol etmede dönem dönem yetersiz kaldım. Bunda, görevlerin yoğunluğu, yaşanan kimi sorunlar, bazen fikir uyuşmazlıkları vs. etkili olsa da, hiçbirisi gerekçe olarak kabul edilemez benim açımdan. Üzerine düşündüğümde, halen bu zaafı yanımla gerekli mücadeleyi yürütmediğimin farkındayım veya müdahalecilik konusunda dönem dönem yönetimdeki yoldaşlardan aldığım eleştiriler oldu. Bir yanıla doğru. Görevlerden, güvenlik ve disiplinden hareket ederek yaptığım müdahalelerin bir kısmının gereksiz olduğunu teslim etmeliyim. Diğer yanı ise, bu eleştiri yapan yoldaşların sübjektif yaklaşımlarıdır. Dışarıdan bakarak eleştirmenin, olaylara düz bir mantıkla yaklaşmanın ve bazı temel kuralların (güvenlik, askeri çalışmanın özü olan disiplin) sıradan bir durum gibi ele alınışının da etkisi var. Buna rağmen, ben yine de bu eleştiriler üzerinde düşünüyorum. Düşünmem gerektiğini ve benden kaynaklı yanlarıyla ilgili mutlaka mücadele etmem gerektiğini biliyorum.

Bu çalışmada yer aldığım zaman dilimi içerisinde çok şey öğrendiğimi biliyorum. Birçok açıdan geliştirdim. En temel gelişim sağladığım alan yönetme işi oldu. İşleri yönetmek, planlamak, örgütlemek, buna uygun pratiği belirlenen yer ve zaman içerisinde yapmak, eksikleri görmek, ihtiyaçlara cevap olmak gibi kampın hemen hemen her ihtiyacına rahatlıkla cevap olacak pratik sergilediğimi ve herhangi bir zorlanma yaşamadığımı söyleyebilirim. Eğitici görevimde de, yoldaşların hem teorik hem askeri hem de pratik yaşamdaki eksikliklerini gidermek için gerekli hazırlıkları yaparak ve bunları yoldaşlara kavratacak düzeye ulaştım. Geçmişte de yönetme işleri içerisinde bulundum değişik alanlarda. Fakat şimdiki algım, yaklaşımım ve birikimim daha güçlü. Çok daha etkili ve yapıcı olduğumu düşünüyorum. Kimi zaman gerilimini yaşasam da, yaptığım ve yapacağım işlerde beni zorlayacak bir durum görmüyorum. Bu süreç kendime olan güvenimi artırdı, olgunlaştırdı. Her devrede yaşanan sorunlar, bu sorunlar karşısındaki kendi tutumumdan çıkardığım sonuçlar üzerine düşünüp tartışmanın sonuçlarını pozitif olarak görüyorum. Gerek yoldaşların birbirine yaptıkları eleştiriler, gerekse de bana dönük eleştiriler üzerinde ciddiyetle, derinlemesine düşünüyorum. Eleştiriler karşısında önceki gibi zorlanmıyorum. Amacını aşan veya önyargılı eleştiriler beni dönem dönem üzüyor. Fakat kendime şu soruyu soruyorum: *“Eleştiri haksız olsa bile, yoldaş neden benim hakkımda böyle düşünüyor?”* Bu soruya cevaplar arıyorum. Bunun için emek vermek gerektiğini biliyorum. Geçmişteki kaba emekçiliğimi aştım. Gerek kendime, gerek yoldaşlara, partiye ve devrimci yaşamı örgütlemenin pratik işlerinde emeğimi sakınmıyorum. Dünden farklı olarak, bunların tümünü severek ve heyecanla yapıyorum.

Bu iki yıllık süre içerisinde askeri alana dair yoldaşların belirlediği hemen hemen tüm kaynakları okudum, notlar çıkardım ve bunları eğitim için gelen yoldaşlara sunmaya gayret ettim. Tabi ki yetersiz olduğunu biliyorum. İşler, eğitim, koşullar ve imkanlar ölçüsünde olumlu pratik izlediğimi düşünüyorum ve daha da iyisini yapmam gerektiğinin bilincindeyim. Bunun için planlı ve disiplinli çalışmam gerekir. Bazen pratik işlerin bunun önüne geçtiğinin farkındayım. Buna rağmen disiplinli çalıştığımı ve daha da iyisini yapmam gerektiğini biliyorum.

Yine bu alanda üzerine çokça tartıştığımız ve benim de kendimde çokça eksik yanlarım olduğunu bildiğim, kadın özgürlük sorunuyla daha iyi ilişkilendiğimi, gelişme kaydettiğimi ve artık yüzeysel bakmadığımı, hem partinin hem de biz erkeklerin cins bilinciyle kurduğumuz ilişkiye eleştirel ve sorgulayan gözle baktığımı belirtebilirim. Cins bilincine dair sürekli çalışma arkadaşım Berçem yoldaşla tartışıyorum. Öğrenmeyi, öğrendiklerimi pratiğe geçirmeyi, üzerine çeşitli okumalar yapmayı önüme en temel görev olarak koydum. Daha önceleri soruna yaklaşımım feodaldi. Yüzeysel ilişkiliniyordum. Kadın özgürlük sorununun partiyle, devrimle bağını kurmuyordum. Erkek algımın güçlü oluşu, kadın yoldaşlarla kurduğum ilişkiye de bazı halleriyle yansıyor. Kadın iradesi, kadın komutanlaşması ve önderleşmesi benim için çok şey ifade etmiyordu. Bu süreç bende olumlu şeyler açığa çıkardı. Kadın devrimini stratejik olarak görmemi sağladı. Dün yardımcı kuvvet olarak gördüğüm kadın yoldaşların bugün devrimimizin en temel bileşeni ve eşitimiz olduğunu biliyor ve ona göre davranıyorum. Günlük yaşamı örgütlerken, eğitimlerde ve yaşamın tamamında kadın yoldaşları önemseyen, kadın gücünü, yeteneğini, aklını daha fazla gören, gözetken tarzda davranmaya çalışıyorum. Kadın dili, kadın dayanışması ve yaklaşımının benim değişimimde çok önemli etkilere sahip olduğunun bilincindeyim. Kadının yönetmesi, önde olması, planlayan, örgütleyen ve hayata geçiren olması, önceden beni zorluyordu. Şimdi bu düşüncemin nedenlerini biliyorum. Artık zorlanmıyorum, aksine bana güç katıyor. Bundan sonra da bu alana dair okumalara ve tartışmalara devam edeceğim.

Beni halen zorlayan yanlar var. Özellikle kadın yoldaşlara dönük işlenen suçlar söz konusu olduğunda, sonuçları konusunda alınan kararlar ve erkek yoldaşların sorunla kurduğu ilişkiler beni hem rahatsız ediyor, hem de adaletli davranmadığımı düşündürüyor. Bu konuda belki erken beklenti içerisine girebildiğimi düşünsem de, en genelde dünden daha farklı, daha adaletli olmamız gerektiğini düşünürken, kadın beyanını esas alması gereken yaklaşımların zayıf ve yetersiz olduğunu bilmek zorlanmama temel teşkil ediyor. Bu konular üzerine kadın yoldaşlarla sıkça tartışıyorum. Onların neler düşündüğünü anlamaya ve buradan kendimi sorgulamaya çalışıyorum. Ben daha güçlü nasıl ilişkilenebilirim diye sorduğumda, şu cevabı vermeliyim: bende kadın özgürlük sorunu karşısında daha üst düzeyde bir ilişkileneceğim zayıf. Önüme görevler koysam da, pratikte halen erkek yanlarımın ve davranışlarımın olduğunu, bunların bazen dilime, bazen davranışlarıma, tarzıma ve hareketlerime yansıdığını, bu yönlü eleştiriler de aldığımı ifade etmeliyim. Eğer bu yaklaşımlarıma çözümler üretemez, doğru ilişkilenebilir ve değişim örgütleyemezsem, en iyi ihtimalle benimkisi sızlanmadan öteye gitmez.

Askeri çalışmanın içinde olmak benim gelişimimde son derece etkili oldu. Hem önderlikten yoldaşların yakın durmaları, hem çalışma arkadaşım Berçem yoldaşın ısrarlı mücadelesi, hem de sistemlerin gücüne dayanarak çalışmayı örgütlemek önemli bir avantajdı. Burada edindiğim temel derslerden biri de, bireysel çalışmanın kötü sonuçlarının kolektif çalışmaya evrildiğinde hangi olumlu sonuçları açığa çıkarttığıdır. Eğer bu süre içinde çalışmada bir başarı yakaladıysam, nedeni kolektif aklın, kolektif çalışmanın ve sistemin gücünü bilince çıkarmamdır. Önceden bireysel çalışmak daha çok kolayıma geliyordu. Şimdi bu tarzın ne kadar zorlayıcı olduğunu daha iyi anlıyorum. Dolayısıyla, bu tarz çalışma beni hem daha güçlü kıldı, hem de aklımı, bilincimi, emeğimi ve yüreğimi partiye, yoldaşlara sunmamın önünü açtı.

Son olarak şunları ifade edebilirim: İki yıl kısa ve aynı zamanda uzun bir süre, bunu nasıl değerlendirdiğimizle ilgilidir. Ben bu süreci iyi değerlendirdiğimi, güçlendiğimi, zaafarımla yüzleştirdiğimi ve nasıl hareket etmem gerektiğini bilince çıkardığımı düşünüyorum. Bundan sonra yapmam gereken şey, daha da güçlenmek, gücümü partinin gücüne dönüştürmektir.

13 Mayıs 2013

*** Hüseyin Akçiçek yoldaşın Hüseyin Demircioğlu Akademisi'nde kaleme aldığı bireysel gelişim raporu.**